

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

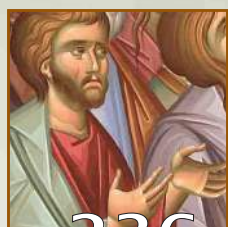
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὈΜΩΝΥΜΟΥ ΘΡΗΣΚΟῦΣΤΕΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΕΘ΄
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2014
Αρ. Φύλ. 826

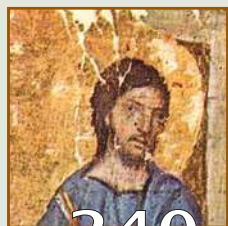
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 826, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2014

Περιεχόμενα

236

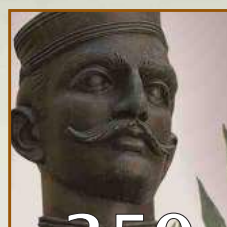

240

244

Είναι δύναμη!235
 Τρία γνωρίσματα τῶν ἁγίων236
 Ὅρατές μάχες ἑνός ἀόρατου πολέμου239
 Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς.....240
 Κύριε, στείλε ἐργάτες (ποίημα)242
 Πρόγραμμα ὁμιλιῶν.....243
 Ὅσιος Θεοφάνης ὁ Γραπτός.....244
 3η Διδαχή: Δέν ἔχει θέση στήν Ἐκκλησία
 ἢ προσωποληψία (Ἰα 2,1-13)246
 Συζητώντας τά γεγονότα248
 Ἀντιρωϊκή ἐποχή.....250
 Ὁ βιγλάτορας μητροπολίτης.....252
 Τό «ΟΧΙ» τοῦ κλήρου στό ἔπος τοῦ 1940 ...255
 Μή μᾶς ξεχνάτε!.....257
 «Ἐδῶ μέσα... τήν ἔχω!»259
 Σάββας Καραφυλλίδης260
 Ὅνειρο ζωῆς (διήγημα)261

250

252

257

Γιά τήν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητες της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, ἀντιστασιακά, ἐκπαιδευτικά, μπορεῖτε νά ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ἱστοσελίδα μας www.apolytrosis.gr

μήνα: ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Είναι δύναμη!

Μνήμες άγιες καί ήρωικές σημαδεύουν τόν 'Οκτώβριο καί πραγματικά δέν ξέρει κανείς από πού νά αρχίσει καί ποιό μήνυμα νά άφουγκρασθεΐ. 'Όστόσο, μιά πού ό μήνας αυτός, συνδεδεμένος μέ τό έπος του 1940, έχει τήν ιδιαίτερη συμβολή του στην ιστορία όχι μόνο της νεότερης 'Ελλάδας αλλά καί της σημερινής Εύρώπης καί όλης της ύφης, άξίζει νά σταθούμε σ' εκείνο τό ξεχωριστό γεγονός.

Τί νά ύπογραμμίσει καί τί νά πρωτοθαυμάσει κανείς; Τήν άποφασιστικότητα τών ήγετών ή τόν ήρωισμό του λαού; «'Αν», όπως σωστά έχει παρατηρηθεΐ, «οί ήγέτες είναι τά κεφαλαία στις σελίδες της πολεμικής ιστορίας καί συνήθως αυτά μαγνητίζουν τήν προσοχή, ή ιστορία γράφεται μέ τίς μυριάδες τών μικρών γραμμάτων, τών άφανών μαχητών, τών ανθρώπων του λαού». Καί στό έπος του 1940 έλαμψε πραγματι μ' ένα ξεχωριστό μεγαλειό ή λεβεντιά τών ανθρώπων του λαού. Μέσα σε μιά νύχτα από άπλοί, καθημερινοί άνθρωποι μεταβλήθηκαν σε ήρωες. 'Όχι μόνο τά ένθουσιώδη νιάτα αλλά καί οί ώριμοι καί οί μεσήλικες, βιοπαλαιστές μεροκαματιάρηδες αλλά καί «καλοστεκούμενοι» οικονομικά καί διανοούμενοι, άνδρες καί γυναίκες, όρθώθηκαν μέ μιās όλοι σαν μιά ψυχή.

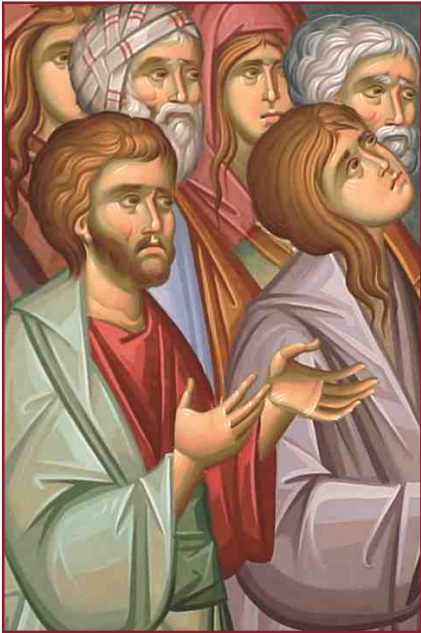
Η γενναιότητα τών φαντάρων μας άφησε έκπληκτους καί αυτούς τούς εισβολείς. Καί παράλληλα αυτοί οί ήρωικοί πολεμιστές, πού μέ τρύπια άρβυλα κυνηγοΐσαν στά καταράχια τούς εισβολείς άποφασισμένοι «νά τούς ρίξουν στη θάλασ-

σα», μέ μιά άπίθανη άρχοντιά, άγάπη καί φιλοφροσύνη περιέθαλπαν τούς αιχμαλώτους.

Όλα αυτά καί πολλά παρόμοια -συμπεριφορές άξιοθαύμαστες καί συχνά υπεράνθρωπες- έχουν τή ρίζα πού τά αναβλάστησε, τήν πηγή πού τά τροφοδοτούσε. Κι αυτή όμολογουμένως ήταν ή συνείδηση ότι δέν θέλαμε τόν όλεμο· ή ανάγκη της άμυνας καί ή στοιχειώδης άξιοπρέπεια τόν ύπαγόρευσε. Αυτή τήν καθαρή συνείδηση στήριζε ή πίστη στον δικαιοκρίτη Θεό! Μ' αυτή τήν πίστη ό πρωθυπουργός καί όλα τά μέλη του ύπουργικού συμβουλίου υπέγραψαν τό διάταγμα της έπιστράτευσης κάνοντας τόν σταυρό τους καί εύχόμενοι «'Ο Θεός σώζει τήν 'Ελλάδα». Μ' αυτή τήν πίστη οί εφημερίδες έγραψαν: «Τί θά γίνει; Θά γίνει ό,τι θέλει ό 'Υψιστος. Θά γίνει ό,τι αποφασίσει ή ύβρισιμένη Παναγία της Τήνου. Θά νικήσωμεν!» («'Η Καθημερινή», 10-11-40). Μ' αυτή τήν πίστη οί έλληνίδες μάνες κι αδελφές ξενοχτοΐσαν μπρός στά εικονίσματα κι οί στρατιώτες τούς έγραψαν από τό μέτωπο: «Τάς προσευχάς σας τάς αισθανόμεθα ως πνοή θερμή νά μās συντροφεΐουν εις τās καθημερινάς πορείας μας». Οί ίδιοι κρατοΐσαν σε κάποια τσέπη του άμπέχονού τους φυλαχτό ακριβό τήν εικόνα της Παναγίας κι έπαιρναν κουράγιο καί δύναμη από τόν σταυρό πού κυμάτιζε στην κορυφή της γαλανόλευκης. Είναι δύναμη άκατανίκητη ή πίστη. Γι' αυτό κι έχουμε ανάγκη νά τήν αναθερμάνουμε σήμερα.

Α.

Τρία γνωρίσματα τῶν ἁγίων

Ζητάει ἀπό ἐμᾶς
κάτι ὁ Θεός:
Νά τοῦ προσφέρουμε
τό σκεῦος μας,
τό εὐθραυστο
ὀστράκινο σκεῦος μας,
γιά νά τό φυλάξει
στά παντοδύναμα χέρια του
καί νά χύσει ἐκεῖ μέσα
τήν σταθερή πίστη,
τήν ἀσάλευτη ἐλπίδα,
τήν θερμή ἀγάπη...
Αὐτό θά πεῖ ἀγιότητα.

Τό φαινόμενο τῆς ἀγιότητος εἶναι βλαστός τῆς σπορᾶς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀποτέλεσμα τῆς εἰρηνικῆς ἐπανάστασης πού ἔφερε στίς πιό ἐκλεκτές καρδιές τῶν αἰώνων τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Οἱ ἅγιοι εἶναι τό κῆρυγμα τῆς Ἐκκλησίας καί τό «σκάνδαλον», τό σκόνταμα τῶν ἀρνητῶν. Οἱ μορφές καί οἱ βίοι τους νοηματοδοτοῦν καίρια τήν κάθε μέρα χαρίζοντας οὐράνιες διαστάσεις στήν γήινη πεζότητα. Ὁ σπόρος τοῦ θεϊκοῦ λόγου βρῆκε σ' αὐτούς τήν ἀγαθή γῆ καί ὁ ἀγώνας τους νά τόν ἐφαρμόσουν στήν ζωή τους ἀπέδωσε «ἐκατονταπλασίονα», ὅπως ἀκοῦμε στήν παραβολή τοῦ σπορέως πού ἀναγινώσκεται στούς ὀρθόδοξους ναούς αὐτόν τόν πρῶτο μήνα τῆς σπορᾶς.

Στά περιορισμένα πλαίσια τοῦ ἄρθρου θά τολμήσω ἕναν σύντομο σχολιασμό σχετικά μέ τρία βασικά γνωρίσματα τοῦ ἁγίου, αὐτά πού χαρακτηρίζονται καί ὡς θεολογικές ἀρετές. Εἶναι ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα καί ἡ ἀγάπη. Καί εἶναι ἀναγκαῖα αὐτή ἡ ἀναφορά, διότι αὐτά ἀκριβῶς τά γνωρίσματα ἀποτελοῦν τήν τελείωση τοῦ ἁγιασμοῦ ὄλων τῶν βαπτισμένων στόν θάνατο καί στήν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

Ἅγιος, λοιπόν, εἶναι κατ' ἀρχήν ἐκεῖνος πού πιστεύει στόν Θεό. Καί ἡ πίστη, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι «πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων» (Ἐβ 11,1). Εὐστοχα χαρακτηρίσθηκε ὡς «ἔκτη αἴσθησις», μία ὑπεραίσθησις. Σέ ὅλους τήν δίνει ὁ Θεός, ἀλλά δέν τήν ἐνεργοποιοῦν ὅλοι. Μέ τήν πίστη βλέπουμε καί ἐγγίζουμε τόν Θεό, κατανοοῦμε τήν θεία ἀποκάλυψη, αἰσθανόμαστε τήν ἀσύλληπτη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού ἐκδηλώνεται μέσα στό σχέδιο τῆς θείας Οἰκονομίας γιά τόν

κάθε άνθρωπο ξεχωριστά.

Λέει ο απόστολος Παῦλος στην προς Ρωμαίους Ἐπιστολή του: Θέλεις νά ανεβείς στον οὐρανό, γιά νά κατεβάσεις τόν Χριστό στην γῆ; Θέλεις νά κατεβείς στον ἄδη, στην ἄβυσσο, γιά νά τόν ανεβάσεις ἀπό τούς νεκρούς, νά τόν ἀναστήσεις; Δέν χρειάζεται νά προσπαθήσεις. Εἶναι ἄλλωστε ἀκατόρθωτο γιά τίς δυνατότητες τοῦ ἀνθρώπου. Μπορεῖς ὅμως νά ἐπιτύχεις καί νά οικειωθεῖς αὐτό τό ἀκατόρθωτο πολύ εὐκόλα διά τῆς πίστεως. Τό πιστεύεις μέ τήν καρδιά σου καί τό ὁμολογεῖς μέ τό στόμα σου (βλ. Ρω 10,6-10). Ἡ πίστη σέ συνδέει μέ τά μεγάλα, τά μέγιστα γεγονότα τῆς ἀλήθειας τοῦ Θεοῦ καί τήν γνησιότητά της τήν ἀποδεικνύει ἡ ξεκάθαρη καί μέ μαρτυρικό φρόνημα ὁμολογία.

Ὁ ἅγιος ἐπίσης ἐλπίζει. Δέν στηρίζει τήν ἐλπίδα του στά λεφτά, στίς ἡδονές, στην δόξα, διότι αὐτά εἶναι πιά εὐτελεῖ καί ἀπό σκιά, παρέρχονται καί χάνονται. Τήν στηρίζει στον ζωντανό Θεό (βλ. Α΄ Τι 4,10). Ἐλπίζει ὅτι ὁ Θεός θά πραγματοποιήσει τίς ὑποσχέσεις του. Θά ἐξαφανίσει, κάποια στιγμή, αὐτόν τόν κόσμο τῆς ἀδικίας καί τῆς κακίας καί θά ἀνατεῖλει ἕναν νέο, μιά καινούργια γῆ· «καινοῦς δὲ οὐρανοῦς καί γῆν καινήν κατὰ τό ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ» (Β΄ Πέ 3,13), διακηρύττει ὁ απόστολος Πέτρος.

Πιστεύει καί προσδοκᾷ ὁ ἅγιος ὅτι θά ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί, ὅπως ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ἐλπίζει ὅτι οἱ δίκαιοι θά ἀπο-

λαύσουν τά ἀγαθὰ τῆς αἰωνιότητος, τά ὅποια ἐτοίμασε ὁ Θεός γιά ἐκείνους πού τόν ἀγαποῦν. **Καί τί ἀποδεικνύει τήν ἐλπίδα του ἀληθινή;** Ἡ ὑπομονή στίς θλίψεις καί στους πειρασμούς. Νά ἀντέχεις, νά παλεύεις, νά ἀγωνίζεσαι. Μπορεῖ πάνω σ' αὐτή τήν πάλη νά χάνεις ὅλα τά ὑλικά ἀγαθὰ, ὅ,τι στηρίζει τούς ἀνθρώπους. Ἐχεις ὑπομονή; Αὐτό ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἐλπίδα σου δέν εἶναι καρφωμένη στά αἰσθητά αὐτῆς τῆς γῆς, ἀλλά περιμένεις αὐτά πού θά σοῦ χαρίσει ὁ Κύριος στην αἰωνιότητα· αὐτά πού γιά χάρη τους μπορεῖς νά στερηθεῖς τά πάντα.

Τέλος, **ὁ ἅγιος ἀγαπᾷ τόν Θεό,** τόν ἀγαπᾷ «ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς αὐτοῦ», μέ ὅλες τίς δυνάμεις του. Συγκλονίζει τήν καρδιά του τό γεγονός ὅτι ὁ Θεός -χωρίς νά μᾶς τό ὀφείλει- μᾶς ἔφερε στην ὑπαρξη ἀπό τό μηδέν. Ἀλλά ἐκεῖνο πού πυρακτώνει τήν ἀγάπη, τήν κάνει πυρκαγιά μέσ στην ψυχή τοῦ πιστοῦ εἶναι ἡ θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιά τήν σωτηρία μας. Πέθανε γιά μᾶς ὄχι ἐπειδή τό ἀξίζαμε, ὄχι ἐπειδή ἡμασταν δίκαιοι, ἀλλά «ἐτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν», ἐνῶ ἡμασταν ἁμαρτωλοί, ἀντάρτες, πού πήγαμε κόντρα στό θέλημα του καί πού καθημερινά τόν λυποῦμε μέ τίς πτώσεις μας. Πῶς νά μὴν ἀγαπήσω ἕναν Θεό, ὁ ὁποῖος καί τήν ζωή του δίνει γιά μένα τόν ἄθλιο!

Καί τί ἀποδεικνύει τήν ἀγάπη μας γνήσια καί ἀληθινή; Ἡ θυσία. Βέβαια, Ἐκεῖνος θυσίασε τήν ζωή του γιά μᾶς καί τό παράδειγμά του εἶναι τό ἄκρον ἄωτον τῆς ἀγάπης, ἀλλά, μολονότι καί οἱ ἅγιοι πολύ ἐπιθυμοῦν νά χύσουν τό

αἷμα τους γιά τόν Χριστό, ὁ ἅγιος Θεός δέν ζητᾶ τέτοια θυσία ἀπό τόν ἄνθρωπο. Αυτό πού ἐπιθυμεῖ πολύ εἶναι νά θυσιάσουμε ὅ,τι μᾶς ὑποδουλώνει, τόν παλιό ἄνθρωπο πού κουβαλᾶμε μέσα μας, νά θυσιάσουμε τήν ἁμαρτία, νά θυσιάσουμε τά πάθη μας. Νά τά πάρει ἐπάνω στόν σταυρό του ὁ Κύριος, γιά νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό αὐτά, ὥστε νά ἀνοιξοῦμε σάν ἀετοί τά φτερά καί νά ἀπολαύσουμε τούς αἰθέρες, τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλα αὐτά, βέβαια, εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει ὅτι ὁ Θεός χαρίζει σέ μᾶς «καί τὸ θέλαιν καί τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας» (Φι 2,13). Ἄλλα δῶρα του εἶναι, ἀκόμη καί τό νά θέλοῦμε νά ἀποκτήσουμε τίς δωρεές του. Τίποτε δέν μποροῦμε νά κατορθώσουμε μόνοι μας. Ζητάει ὅμως κι ἀπό ἐμᾶς κάτι ὁ Θεός: Νά τοῦ προσφέρουμε τό σκεῦος μας, τό εὐθραστο ὀστράκινο σκεῦος μας, γιά νά τό φυλάξει στά παντοδύναμα χέρια του καί νά χύσει ἐκεῖ μέσα τήν σταθερή πίστη, τήν ἀσάλευτη ἐλπίδα, τήν θερμὴ ἀγάπη. Ἔτσι θά μᾶς ἀναδείξει ἁγίους, ἀφιερωμένους σ' αὐτόν, θεοφόρους. Αυτό θά πεῖ ἀγιότητα. Τίποτε περισσότερο καί τίποτε λιγώτερο. Ἄν δέν εἶναι κατορθωτό ἀπό τίς δυνάμεις μας, ὅμως εἶναι ἀπό τήν χάρη καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Εὐ. Ἀλ. Δάκας

Ὅρατες μάχες ἑνός ἀόρατου πολέμου

Γ' Τά ὄπλα μας

Ἡ «ἐνάρετος ἀπιστία», ὅπως ἐπισημάναμε, εἶναι ἓνα ἀπό τὰ ἰσχυρότερα ὄπλα τοῦ πιστοῦ στόν ἀόρατο πόλεμο κατά τῶν παθῶν καί τοῦ πονηροῦ. Εἶναι ὁμως ἀπό μόνο του ἀρκετό; Ὅχι ἀσφαλῶς, ἀπαντᾷ ὁ ἅγιος Νικόδημος, διότι ἐνδεχομένως ἡ ἐπίγνωση τῆς ἀνεπάρκειας τοῦ ἑαυτοῦ μας νά ὀδηγήσει στήν ἀπελπισία. Θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι ἡ «ἐνάρετος ἀπιστία» στόν ἑαυτό μας ἀποτελεῖ ἓνα ἀπό τὰ ἀμυντικά ὄπλα τοῦ πιστοῦ, τό ἀντίστοιχο ἐπιθετικό τοῦ ὁποίου εἶναι «ἡ ἐντελής ἐλπίς» στόν Θεό. «Κοντά στήν τέλεια ἀπάρνησιν τοῦ ἑαυτοῦ μας», σημειώνει ὁ ἅγιος Νικόδημος, «χρειάζεται ἀκόμη καί ἡ ἐντελής ἐλπίς καί πεποίησις εἰς τόν Θεόν». Ἐλπίζοντες στόν Θεό μόνον, ἐλπίζουμε στή νίκη, ἔχοντας βεβαιότητα γιά τή δική μας μηδαιμότητα.

Τήν ἐλπίδα αὐτή εἴμαστε βέβαιοι ὅτι μπορούμε νά τήν ἀποκτήσουμε διότι, πρῶτον, τή ζητιανεύουμε ἀπό ἓναν Θεό πού εἶναι παντοδύναμος καί συνεπῶς σέ θέση νά ἐπιτύχει τὰ πάντα. Ἐπειτα, ὁ παντοδύναμος Θεός εἶναι καί «ἀπείρως σοφός» καί γνωρίζει μέ τελειότητα τί ἀρμόζει στή σωτηρία μας. Ἐπιπλέον, ὁ «ἀπείρως σοφός» Θεός εἶναι καί «ἀπείρως ἀγαθός», ἔτοιμος νά παράσχει ἀγαθά σε ὅποιον τρέξει «εἰς τὰς ἀγκάλας του μέ βεβαίαν ἐλπίδα».

Καί ἐξηγεῖ χαρακτηριστικά ὁ ἅγιος Νικόδημος: Πῶς εἶναι δυνατό

νά ἀδιαφορήσει καί νά μὴν παράσχει κάθε ἀγαθό ὁ παντοδύναμος Θεός στό πλάσμα Του, τό ὁποῖο ἀναζητοῦσε ἐπί «τριαντατρεῖς χρόνους», «μέ τόσον δυνατάς φωνάς «πού ἐβραγχίασεν ὁ λάρυγξ του»; Πῶς εἶναι δυνατό νά «κάνει ἐκούσια τόν κωφό», ὁ Θεός πού «κρούει πάντοτε τήν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιθυμώντας νά συνδειπνήσει μαζί του»;

Καί τέλος, ἡ ἴδια ἡ ἀγία Γραφή μᾶς πείθει μέ πλεῖστα παραδείγματα ὅτι δέν ἔμεινε ποτέ καττησχυμένος καί ἀβοήθητος ὅποιος ἔλπιε στόν Θεό.

Μέ τὰ τέσσερα, λοιπόν, αὐτά ἄρματα «ἀρματώσου ἀδελφέ μου», παροτρύνει τόν πιστό ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ, «ἄρχισε τό ἔργον καί πολέμησον διά νά νικήσεις».

Μέ αὐτά δέ τὰ ἄρματα θά ἐδραιωθεῖ μέσα στόν πιστό ἀφ' ἑνός ἡ τέλεια πρὸς τόν Θεό ἐλπίδα, ἡ «ἐντελής ἐλπίς», καί ἀφ' ἑτέρου ἡ τέλεια ἀπελπισία πρὸς τόν ἀδύναμο ἑαυτό του, ἡ «ἐνάρετος ἀπιστία».

Συνεπῶς, εἶναι ἀνάγκη στήν πνευματική ζωή καί στίς ὁρατές μάχες πού καθημερινά δίνει ὁ πιστός νά προπορεύεται ἡ σκέψη τῆς ἀδυναμίας του, ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος μελετητής τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, πρὶν ἀπό τή σκέψη τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ καί πάλι οἱ δύο αὐτές σκέψεις νά προπορεύονται ἀπό κάθε του πράξη.

Δ. Καλογεράκη
Δρ. Θεολογίας

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 5/10

«πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν» (Λκ 6,35).

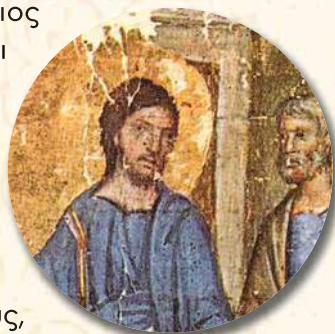

Τό παράγγελμα αὐτό ξεπερνάει τόν φυσικό νόμο τῆς ἀδιάφθορης ἀνθρώπινης φύσης. Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε, βέβαια, γιά νά ἀγαπᾷ αὐτή εἶναι ἡ φυσική του κατάσταση, σ' αὐτήν ἀναπαύεται. Τό ἀξίωμα αὐτό διακήρυξε καί ἡ σοφία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἡ ποιότητα ὅμως τῆς ἀγάπης πού παραγγέλλει ὁ Κύριος εἶναι ἄλλου ἐπιπέδου, πολύ ἀνώτερου ἀπό ἐκεῖνο τῆς φυσικῆς ἀγάπης. Πηγάζει ἀπό τήν πίστη καί τρέφεται ἀπό αὐτήν. Νά τό πρῶτο σκαλί στόν ἀγῶνα μας καί στήν προσπάθειά μας: ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Νά ἀγαποῦμε τοὺς ἐχθρούς μας, νά τοὺς ἀγαποῦμε ὅλους.

Κυριακή 12/10

«ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω» (Λκ 8,8).

Ἔτσι τελείωνε συχνά ὁ Κύριος τίς παραβολές του: Ὅποιος ἔχει αὐτιά πού μποροῦν νά ἀκούνε, νά ἀκούσει. Χρειάζεται νά ἔχουμε εἰδικές κεραῖες, γιά νά πιάνουμε τή συχνότητα τοῦ πνεύματος, ὄχι τή συχνότητα τῆς σάρκα· τή συχνότητα τῆς ἀλήθειας, ὄχι τή συχνότητα ψέμα. Τότε μόνο ἀκοῦμε καί καταλαβαίνουμε τά λόγια τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἐκκλησία μας,

πού συνεχίζει τό ἔργο τοῦ σποριᾶ μέ τοὺς ἱεραποστόλους, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, διδασκάλους, κατηχητές, κυκλάρχες, μᾶς προσκαλεῖ. Σήμερα ἡ παραβολή τοῦ σπορέως εἶναι καμπάνα καί σάλπιγγα, πού μᾶς καλεῖ ὅλους νά καλλιεργηθοῦμε. Καί πρέπει νά ἀκούσουμε καί νά ὑπακούσουμε στό κάλεσμά της. Ἔχουμε ὅλοι ἀνάγκη ἀπό καλλιέργεια γιά νά γίνουμε ἄνθρωποι κατὰ Χριστόν, καινούργιοι ἄνθρωποι εὐλογημένοι. Μή νομίζουμε ὅτι τά ξέρομε ὅλα ἢ ὅτι δέν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό διδασκαλία. Κινδυνεύουμε ἔτσι νά μείνουμε σ' ἓναν τυπικό χριστιανισμό καί νά γίνουμε χριστιανοί ἀχρίστιανοί. Κι ὅταν εἶναι κανεῖς ἀχρίστιανος χριστιανός, στόν πρῶτο πειρασμό γίνεται καί ἀντίχριστος χριστιανός.

Κυριακή 19/10

«ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκὼς υἱὸς μονογενῆς τῆ μητρὶ αὐτοῦ» (Λκ 7, 12).

Ὁ θάνατος εἶναι τό φοβερότερο μυστήριο, τό ὁποῖο δέν μπούρσε κανεῖς νά ἐξιχνιάσει καί νά ἐρμηνεύσει. Θρησκείες καί φιλοσοφίες χρεωκόπησαν ὅλες καί ἀπέτυχαν νά δώσουν μία ἱκανοποιητική ἀπάντηση στά ἐναγώνια ἐρωτήματα τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλά καί ἡ ἐπιστήμη καί ἡ τέχνη μέ τά μέσα πού ἔχουν δέν μποροῦν τίποτε νά μᾶς προσφέρουν στήν ἀγῶνία, στήν πίκρα καί στόν πόνο πού μᾶς προκαλεῖ ὁ θάνατος, μέ τόν ὁποῖο τόσο πολύ συνδέεται ἡ ζωὴ ὄλων μας. Ἐχομε ὅλοι μας φίλτατα πρόσωπα τά ὁποῖα ἔφυγαν ἀπό τόν κόσμο αὐτό καί γνωρίζουμε ὅτι ὁπωσδήποτε θά φύγουμε κι ἐμεῖς. Προσπαθοῦμε νά διώξουμε ἀπό τή σκέψη μας τή φοβερή ἰδέα, τόν τρόπο τοῦ θανάτου, ἀλλά οἱ ἅγιοι πατέρες μας ἀντιθέτως μᾶς διδάσκουν νά φέρνουμε συχνά στόν νοῦ μας τόν θάνατο καί νά τόν ἔχομε γιά διδάσκαλό μας· διδάσκει τή μετάνοια, τήν ταπεινοφροσύνη, τήν ἀπλότητα, τή συγχωρητικότητα. Γιά τούς πιστούς ἡ σκέψη τοῦ θανάτου γίνεται πηγή εἰρήνης, γαλννεύει τήν ψυχή καί τήν προετοιμάζει γιά τήν αἰωνιότητα. Πῶς ἐπιτυγχάνεται αὐτό; Ἀπλούστατα ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ φωτίζει τόν τάφο καί στερεώνει τήν ἐλπίδα στήν αἰωνιότητα.

Κυριακή 26/10

«ὑπόστρεψε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. καὶ ἀπῆλθε καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς» (Λκ 8, 39).

Ἐνῶ ὁ Χριστός σέ ἄλλες περιπτώσεις δέν ἄφνε αὐτούς τούς ὁποίους θεράπευε νά τό διαλαλήσουν καί νά τόν διαφημίσουν, γιά νά μή γίνει παράκαιρα κίνημα γιά νά τόν κάνουν βασιλιά, ἐδῶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέει στόν δαιμονισμένο «πήγαινε καὶ κήρυξε». Τό κάνει, διότι φεύγει ἀπό τή χώρα τῶν Γαδαρηνῶν καί τόν ἀφήνει ἱεροκήρυκα, τόν ἀφήνει στή θέση του. Καί ποιό θά εἶναι τό κήρυγμά του; Αὐτό πού ὁ ἴδιος ἔζησε. Ὑπάρχει μεγαλύτερο κήρυγμα ἀπό τήν ἐμπειρία; Αὐτό τό κήρυγμα ἔκανε καί ἡ Σαμαρείτισσα «ἐλάτε νά δεῖτε ἓναν ἄνθρωπο πού μου εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα, μήπως αὐτός εἶναι ὁ Χριστός;». Καί ὅταν τόν γνώρισαν, ἔλεγαν στή Σαμαρείτισσα· «οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός» (Ἰω 4, 42), ὁ Μεσσίας πού περιμένουμε. Ἔτσι ἔκανε καί ὁ πρῶν δαιμονισμένος, κήρυξε τήν ἐμπειρία του. Ἐγινε ὁ πρῶτος ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ στή χώρα ἐκείνη τῶν Γαδαρηνῶν καί κήρυξε τόν Χριστό καί τά σημεῖα του.

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Κύριε, στείλε εργάτες

Στείλε εργάτες, Κύριε!
Μᾶς κυκλώσαν οἱ ἐχθροὶ
καὶ οἱ ταγοὶ εἶναι ἀπόντες.
Αἰρέσεις καὶ εἰδῶλα
συθέμελα συντάραξαν
τόν στέρεο νοῦ.
Χωρὶς Ἑσένα
ἀφήνιασε ἡ σκέψη
κι ἡ ψυχὴ μας ἀγρίεψε.
Ἐγὼ καὶ ὑβρίδια σπεύραμε
καὶ θερίζουμε φωτιά καὶ ἀντάρρα.
Λιμοκτονοῦμε...

Κύριε, στείλε εργάτες
νά μοχθήσουν στὸν δικό Σου ἀμπελώνα!
Δέν λείπει τό χῶμα.
Ὁ σπόρος τοῦ λείπει.
Ζητοῦνται σποριάδες
καὶ δισάκι καὶ σπόρος καλός.
Σέ κάποια ἔρημο
εἶναι κρυμμένοι οἱ ἅγιοί Σου.
Φανέρωσέ τους, ἀπόστειλέ τους!
Στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ Ἰορδάνη
κάποιοι προσμένουν τό κάλεσμα.

Δ. Δαμιανίδου

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ

Στήν αίθουσα «Απολύτρωση», Πέλοπος 7

Κυριακή 6.30 μ.μ. Γενικό κήρυγμα

Κυριακή απόγευμα Όμάδες μαθητριών Γυμνασίου - Λυκείου

Πέμπτη 8.30 μ.μ. Τμήμα φοιτητριών

Στό Δημητρούλειο, Πέλοπος 2 - Αγίου Δημητρίου 93

Κυριακή απόγευμα Όμάδες μαθητών Γυμνασίου - Λυκείου

Κυριακή 6.30 μ.μ. Τμήματα παιδικών δραστηριοτήτων

*(λειτουργούν παράλληλα με τό κήρυγμα,
πρός διευκόλυνση τών γονέων).*

Τρίτη 8.30 μ.μ. Έρμηνεία αγίας Γραφής

Τετάρτη 5.30 μ.μ. Κύκλος μελέτης αγίας Γραφής γυναικών

Τετάρτη 8.30 μ.μ. Κύκλος μελέτης αγίας Γραφής ανδρών

Τετάρτη 8.30 μ.μ. Τμήμα φοιτητών

Στήν αίθουσα του ανατολικού Παραρτήματος,
Μαυρομιχάλη 23, Μαρτίου

Κυριακή 5.00 μ.μ. Γενικό κήρυγμα

Δευτέρα 5.30 μ.μ. Κύκλος μελέτης αγίας Γραφής γυναικών

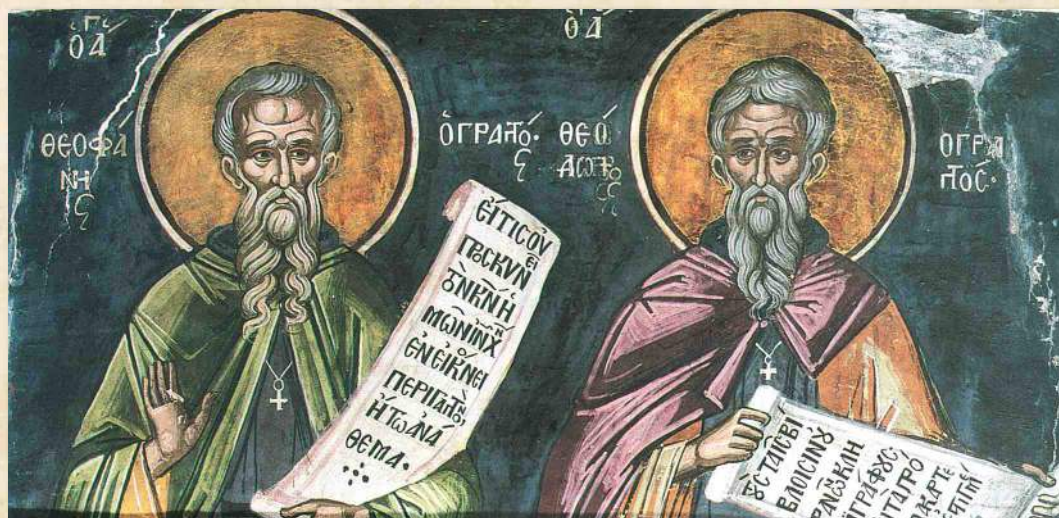
Πέμπτη 5.00 μ.μ. Κύκλος μελέτης αγίας Γραφής

Στήν αίθουσα του δυτικού Παραρτήματος,
Ρήγα Φεραίου 72, Ήλιούπολη

Κυριακή 5.00 μ.μ. Αντιαιρετικά θέματα

Κυριακή 6.00 μ.μ. Γενικό κήρυγμα

Πέμπτη 5.00 μ.μ. Κύκλος μελέτης αγίας Γραφής

Οί άγιοι στη ζωή μας

ΟΣΙΟΣ ΘΕΟΦΑΝΗΣ Ο ΓΡΑΠΤΟΣ

Πλάι στις γραπτές πηγές της πίστης μας, δίπλα στα γραπτά κείμενα της Έκκλησίας μας στέκουν και κάποιες άλλου είδους γραπτές πηγές και κείμενα ευανάγνωστα, οί «γραπτοί» μάρτυρες. Ανάμεσά τους ό άγιος Θεοφάνης ό Γραπτός. Γεννημένος στην Παλαιστίνη τό 775 χάραξε βαθιά του τά ιερά γράμματα πού σπούδασε μέ ζήλο στη μονή του Άγίου Σάββα του Ήγιασμένου, όπου μαθήτευσε μαζί μέ τόν αδελφό του Θεόδωρο.

Καί τούτα τά γράμματα τά άγιασμένα έγιναν μέσα του δεντρί καρποφόρο πού έδωσε ήδύτατους καρπούς, ύμνους και προσευχές θεοφώτιστες. Στη θεολογική γραμματεία ό Θεοφάνης ό Γραπτός θεωρείται από τούς μεγαλύτερους ποιητές και ύμνογράφους του βου αιώνα, αφού συνέγραψε περίπου διακόσιους Κανόνες, Στιχηρά και Ίδιόμελα. Η εύφυσα μέ τήν όποία τόν προίκισε ό Θεός έγινε σοφία, μέ τήν έπιμέλεια και τόν κόπο τής μελέτης του. Ήταν σεβαστός από όλους τούς συγχρόνους του για τή μάθηση τών άγιων

Γραφών και τής ιερής θεολογίας, αλλά και για τήν άκριβή γνώση τών αρχαίων ελληνικών συγγραφών.

Μέ εμπνευση θαυμαστή, μέ δέος και γλυκύτητα, θεολόγησε μέ ένάργεια τά γεγονότα του σχεδίου τής θείας Οικονομίας συνθέτοντας τά στιχηρά τών Θεοφανίων και τά δοξαστικά τών Αΐνων του Εύαγγελισμού. Μέ σθεναρότητα υπερέμαχησε για τήν τιμή τών εικών στους Κανόνες τής Κυριακής τής Όρθοδοξίας. Καί ή ευλάβειά του στην Παναγία άντιφωνεί σε κάθε ψυχή, πού απευθύνεται στη Θεοτόκο, μέσα από τούς Κανόνες πού συνέθεσε ό άγιος Θεοφάνης, έξαιτίας τών όποίων χαρακτηρίζεται και Θεοτοκαριογράφος.

Αυτή «ή λύρα του Πνεύματος» όμως θά ψάλει τό πιό γλυκόφθογο άσμα της μέσα στον πόνο και τή θλίψη. Τό πιό υπέροχο και αξιόλογο έργο του ό όσιος δούλος του Θεού θά τό χαράξει μέ τό αίμα τής όμολογίας του.

Εΐναι ή ζοφερή περίοδος τής Εικονομαχίας. Όπως όλοι οί πρόμαχοι τής Όρθοδοξίας θά πάρει κι αυτός τόν δρό-

μο τῆς ἐξορίας μαζί μέ τόν ἀδελφό του Θεόδωρο. Κι ὅταν μετά ἀπό δύο ἐξορίες ὁ βασιλιάς Μιχαήλ ὁ Τραυλός προτείνει στούς δύο ἀδελφούς νά ἐξαγοράσουν τήν ἡσυχία τους μέ τήν ἀδιαφορία καί τήν ἔνοχη σιωπή, οἱ δύο ἀγωνιστές ὑψώνουν τό ἀνάστημά τους μέ σθεναρή διαμαρτυρία. Ἡ ἀσυμβίβαστη στάση τους, ἡ ὁμολογία τους ἐμπνέει καί στηρίζει τόν ὀρθόδοξο λαό.

Ὁ εἰκονομάχος αὐτοκράτορας Θεόφιλος (829-842), ὀργισμένος ἀπό τήν στάση τους καί τήν ἐπιρροή τους στόν λαό, καταδικάζει τούς δύο ἀδελφούς σέ τετραήμερο ἀσπλαγχνό βασανισμό στή δημόσια φυλακή τοῦ Πραιτωρίου. Κι εἶναι ἡ ὥρα πού ὁ οὐρανός θά χαμηλώσει πάνω ἀπό τούς δύο πιστούς δούλους τοῦ Θεοῦ, ὅταν ὑφίστανται ἕνα πρωτοφανές καί ἀπάνθρωπο βασανιστήριο: μέ πυρακτωμένες βελόνες κεντοῦνται στό μέτωπο καί στό πρόσωπο ἀπό βάρβαρους στρατιῶτες. Τό ὀδυνηρό μαρτύριο κρατᾶ ὥρες πολλές. Ἡ χαραγμένη στήν καρδιά ὀρθόδοξη πίστη γίνεται κέντημα, χάραγμα ἰσόβιο στό πρόσωπό τους. Τό χάραγμα αὐτό τῶν Ἁγίων, ὅπως μᾶς παραδίδεται ἀπό τά συναξάρια καί τούς χρονογράφους, ἔγινε σέ δώδεκα ἱαμβικούς στίχους.

Καί καθώς στάλαζε ἀκόμη τό μαρτυρικό αἷμα ἀπό τά τίμια πρόσωπά τους, ἀπήντησαν περιχαρεῖς πρὸς τόν ἔπαρχο: «Γίνωσκε, ὅτι ὅταν ὑπάγωμεν εἰς τόν Παράδεισον καί μᾶς ἴδωσι τά Χερουβίμ, θά εὐλαβηθοῦν τάς ὄψεις ἡμῶν, καί θά μᾶς κάμουσιν τόπον νά εἰσέλθωμεν εὐφραϊνόμενοι, ἐπειδή ἄλλος τις ποτέ δέν ἠξιώθη ὡς ἡμεῖς νά χαράξωσι διά τόν Δεσπότην Χριστόν τήν ὄψιν αὐτοῦ».

Μέ χαραγμένα τά πρόσωπα γιά τή φίλη Ὄρθοδοξία θά ξαναπάρουν τόν δρόμο τῆς ἐξορίας ἀποφασισμένοι νά ζοῦν ἀδελφωμένοι μέχρι θανάτου καί νά παλεύουν χύνοντας τό αἷμα τους γιά τή νίκη τῆς ἀλήθειας. Ἐκεῖ στήν Ἀμάσεια τῆς Βιθυνίας τό 841 μ.Χ. ὁ Θεοφάνης θά ξεπροβοδίσει γιά τήν οὐράνια πατρίδα τόν ἀδελφό καί συνέκδημό του Θεόδωρο, κατά τήν ἡμέρα τῆς τελειώσεως τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Τοῦ ἀπευθύνει ὄχι θρηνωδίες ἀλλά ὑμνωδίες θεσπέσιες, πού τίς φύλαξε ἡ Ἐκκλησία καί ἀποτελοῦν τόν γνωστό Κανόνα, πού μέχρι σήμερα ψάλλεται τήν 27η Δεκεμβρίου.

Ἀλλά ὅλες οἱ μάχες τούτης τῆς γῆς κάποτε παύουν καί βρίσκουν νικήτρια τήν αἰώνια ἀλήθεια τοῦ Ναζωραίου. Ἔτσι, ἡ Εἰκονομαχία καταλύεται καί μέ τόν θρίαμβο τῆς Ὄρθοδοξίας ὁ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως Μεθόδιος χειροτονεῖ τόν Θεοφάνη Μητροπολίτη Νικαίας, πιθανόν τό 842. Ἡ ἴδια ἡ ὄψη του ἦταν γιά τό ποιμνιό του τό δυνατότερο κήρυγμα γιά τήν ἀφοσίωση στήν Ὄρθοδοξία.

Ὁ ὄσιος Θεοφάνης, ὁ σοφός πατέρας, ὁ ὁμολογητής καί ἀσκητής, ὁ ὑμνογράφος καί μελωδός, ἐκοιμήθη τήν 11η Ὀκτωβρίου τοῦ 845. Ἡ συμμετοχή τοῦ πιστοῦ λαοῦ στήν ταφή τοῦ ἱεράρχου ἦταν πάνδημη καί σύσσωμη, μέ τήν παρουσία τῆς εὐσεβέστατης βασίλισσας Θεοδώρας καί ὅλης τῆς Συγκλήτου. Ἡ Ὄρθοδοξία τίμησε τόν ἄξιο ἀγωνιστή της. Ἡ μνήμη του στήν εἰκονομαχική ἐποχή μας ἄς χαράζει βαθύτερα μέσα μας τήν ὀρθόδοξη πίστη, γιά τήν ὁποία ὁ ὁμολογητής Θεοφάνης ὁ Γραπτός χαράχτηκε στό πρόσωπο.

Ἰχνηλάτης

3η ΔΙΔΑΧΗ: Δέν ἔχει θέση

Καθολική Ἐπιστολή Ἰακώβου

Εἶναι πανανθρώπινη ἡ ἐπιθυμία γιά μία κοινωνία χωρίς διακρίσεις, γιά σχέσεις ἀρμονικές καί ἀδελφικές μέ ὅλους. Ὅστόσο, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι σέ κάθε ἐποχή -καί στή σημερινή- οἱ περισσότεροι, αὐτοί πού συνήθως θεωροῦνται «ἔξυπνοι καί ἀνοιχτομάτηδες», ἐπιδιώκουν νά ἔχουν καλές σχέσεις μέ τούς ἀνωτέρους τους, μέ τούς ἐπιφανεῖς καί ἰσχυρούς τῆς γῆς, ἐνῶ περιφρονοῦν καί καταδυναστεύουν τούς ἄσημους, τούς φτωχοῦς καί ἀδύναμους. Μεροληπτοῦν ὑπέρ τῶν ἰσχυρῶν καί δέν διστάζουν καί νά ἀδικήσουν ἀκόμη τούς ταπεινοῦς. Αὐτή τήν τακτική ὀνομάζει «προσωποληψία» ὁ ἅγιος ἀδελφόθεος Ἰάκωβος καί τήν καταδικάζει μέ ἀποστροφή ὡς ἐντελῶς ἀπαράδεκτη στήν κοινωνία τῶν πιστῶν, στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Παρουσιάζοντας μάλιστα ἐποπτικά καί παραστατικά τή διδασχὴ του ὁ Ἀδελφόθεος ἀναφέρει ἕνα χαρακτηριστικό παράδειγμα: «Ἄν», λέει στοὺς χριστιανούς, «ἔρθει στή συναξὴ τῆς Ἐκκλησίας κάποιος πλούσιος, μέ ἀκριβά ροῦχα καί χρυσά κοσμήματα, κι ἐσεῖς τόν τιμᾶτε καί τόν βάζετε στήν πρώτη θέση, ἐνῶ ἕναν φτωχό καί κακοντυμένο τόν περιφρονεῖτε, δέν ἐνεργεῖτε σωστά. Προσβάλλετε τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα καί ἁμαρτάνετε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ». Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι δικές Του εἰκόνες καί ὅλους ὀφείλουμε νά

τούς σεβόμαστε καί νά τούς ἀγαποῦμε. Νά μή μᾶς δελεάζει ἡ οικονομική εὐχέρεια οὔτε ἡ κοινωνική θέση, τά ἀξιώματα ἢ ἄλλα προσόντα καί προνόμια κάποιου, ἀλλά νά ἐκτιμοῦμε τήν πνευματικότητά του, τήν πίστη καί τή σχέση του μέ τόν Θεό. Αὐτά ἔχουν ἀξία.

Πῶς θά τό ἐπιτύχουμε αὐτό; Ὅταν πιστέψουμε ὅλοι στόν ἕνα ἀληθινό Θεό πού εἶναι ὁ πατέρας μας καί νιώσουμε μεταξύ μας ἀδέλφια. Τήν ἀληθινή ἰσότητα μπορούμε νά τήν ἀπολαύσουμε μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία, στήν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ, ὅπου ὅλοι εἴμαστε πνευματικά ἀδελφοί. Φτωχοί καί πλούσιοι μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχουμε τά ἴδια προνόμια, τά ἴδια δικαιώματα ἀλλά καί τίς ἴδιες ὑποχρεώσεις. Ποῦ εἶναι, λοιπόν, ἐκεῖνοι πού συστήνονται ὡς σύγχρονοι κοινωνιστές καί ὑπόσχονται νά φέρουν τήν ἰσότητα στόν κόσμο; Ἦρθαν πολὺ ἀργά! Προηγήθηκε αἰῶνες πρὶν ὁ Ἰησοῦς Χριστός πού ἀπευθύνει τό Εὐαγγέλιό του ἀδιάκριτα σέ φτωχοῦς καί πλούσιους, δίνει σέ ὅλους τίς ἴδιες εὐκαιρίες σωτηρίας καί ὅλους τούς ἀδελφώνει μέσα στόν ναό, καθώς ἄρχοντες καί λαός κοινωνοῦν ἀπό τό ἴδιο δισκοπότηρο. Κάθε ἄλλη προσπάθεια πού θέλει νά ἐξισώσει τούς ἀνθρώπους, ἀγνοώντας τίς ἀρχές τοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένη.

Ἡ ἐλληνική κοινωνία τόν

στήν Ἐκκλησία ἢ προσωποληψία (Ἰα 2,1-13)

καιρό αὐτό παρουσιάζεται ιδιαίτερα ταραγμένη καί πληγωμένη ἀπό τήν προσωποληψία καί τίς διακρίσεις. Πόση ἀγανάκτηση προκαλοῦν οἱ εἰδικές νομοθετικές ρυθμίσεις πού γίνονται ἀπό ἀνθρώπους ἤδη προνομιούχους κοινωνικά, οἱ ὅποιοι ἀσύστολα μεροληπτοῦν καί εὐνοοῦν τόν ἑαυτό τους, ἐνῶ συγχρόνως καταπιέζουν ἀδίστακτα τούς φτωχοῦς! Ὡστόσο, ἄν σέ ὁποιοδήποτε κοινωνικό σύνολο ἢ μεροληψία εἶναι προκλητική καί ἀπαράδεκτη, ὡς μία μορφή κατάφωρης ἀδικίας, εἶναι πολύ πιό ἀποτροπιαστική μέσα στόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Προκαλεῖ τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους.

Ἡ διδασχά τοῦ ἀγίου Ἰακώβου, λοιπόν -ἐκτός τῶν ἄλλων-, ἀποτελεῖ μία ἱερή παρακαταθήκη γιά τούς ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας ὄλων τῶν αἰώνων. Τούς ἐφιστᾶ τήν προσοχή νά φυλάξουν τήν Ἐκκλησία ἀπό τό κοσμικό φρόνημα, πού ἐκλιπαρεῖ τήν εὐνοια τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καί προσωποληπτεῖ ὑπέρ αὐτῶν παραβλέποντας τούς ταπεινοῦς καί ἄσημους. Ἐκεῖνοι πού θέλουν νά ἐπηρεάζουν καί νά ἐξουσιάζουν τήν Ἐκκλησία μέ τά πλούτη τους δέν ἔχουν καμία θέση μέσα σέ αὐτήν. Ἡ Ἱστορία κατέγραψε μεγάλες συμφορές πού ἐπέφεραν στήν ἐκκλησιαστική κοινότητα ἀνθρώποι οἱ ὅποιοι ἐμφανίσθηκαν ὡς χριστιανοί καί εὐεργέτες τῆς Ἐκκλησίας, μέ ἐντυπωσιακές παροχές καί δωρεές ἀλλά χωρίς μετάνοια καί πίστη ἀληθινή, χωρίς πνευματικότητα. Ἐξάλλου, πάντοτε ἡ Ἐκκλησία ἦταν φτωχή κατὰ κόσμον καί οἱ περισσότεροι πιστοί ἦταν φτωχαδάκια. Ὡστόσο, αὐτοί οἱ ἄσημοι τῆς γῆς, οἱ εὐλογημένοι ταπεινοί ἀνθρώποι ἀναδείχθηκαν οἱ ἐκλεκτοί τοῦ Θεοῦ, οἱ κληρονόμοι τῆς βασιλείας του. Αὐτό, βέβαια, δέν σημαίνει ὅτι αποκλείονται ἀπό τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ οἱ πλούσιοι. Δέν θά

σωθοῦν ὅλοι οἱ φτωχοί ἐπειδή εἶναι φτωχοί οὔτε θά καταδικασθοῦν ὅλοι οἱ πλούσιοι ἐπειδή εἶναι πλούσιοι. Ὁ Θεός θέλει «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν» (Α΄ Τι 2,4). Ἀγκαλιάζει ὅλες τίς τάξεις τῶν ἀνθρώπων καί ὅλους τούς καλεῖ στή σωτηρία.

Καί μία ἀκόμη διευκρίνιση: Ἡ ἀποφυγή τῆς μεροληψίας ὑπέρ τῶν πλουσίων καί ἐπιφανῶν δέν σημαίνει ἰσοπέδωση τῶν πάντων. Δέν καταργεῖ τόν σεβασμό καί τήν τιμή πρός τούς ἄρχοντες καί ἀξιωματούχους. Ὁ ἴδιος ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾶ στούς πιστούς νά ἀποδίδουν τήν ὀφειλόμενη τιμή σέ ἐκείνους πού κατέχουν κάποιο ἀξίωμα.

Οἱ ἀνθρώποι τοῦ κόσμου κολακεύουν τούς μεγάλους καί εἶναι σκληροί καί ἄσπλαγχνοι πρός τούς μικροῦς. Ὁ χριστιανός μέ παρρησία ἐκφράζει τήν ἀντίθεσή του πρός τόν ἀσεβῆ, εἴτε αὐτός εἶναι πλούσιος εἴτε φτωχός, καί φέρεται μέ ἀγάπη τόσο πρός τόν φτωχό καί ἀδύναμο ὅσο καί πρός τόν πλούσιο καί δυνατό. Ἡ χρυσή βάση πάνω στήν ὁποία στηρίζεται τῆ συμπεριφορά του ὁ «ἄρτιος τοῦ Θεοῦ ἀνθρωπος» εἶναι: ἀποφυγή τῆς προσωποληψίας καί εὐσπλαγχνία πρός ὅλους. Ἐξάλλου, τό συμφέρον μας ἀπαιτεῖ νά εἴμαστε εὐσπλαγχνοι, διότι, βεβαιώνει ὁ ἅγιος Ἰακώβος «κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως» (στ. 13), ἡ εὐσπλαγχνική συμπεριφορά νικᾷ τήν κρίση καί καταδικη. Ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη τοῦ θεοῦ ἐλέους. Γιά νά μᾶς ἐλεήσει ὁ Θεός, πρέπει καί ἐμεῖς νά ἐλεοῦμε. Γιά νά συγχωρήσει τίς ἁμαρτίες μας, πρέπει κι ἐμεῖς νά συγχωροῦμε. Νά ἀνεχόμαστε καί νά ἀγαποῦμε τούς ἄλλους, γιά νά ἀνέχεται Ἐκεῖνος καί νά ἀγαπᾷ ἐμᾶς.

Ὁβλίας

Όχι στο τζαμί

Αυτό απάντησε νεοεκλεγείς δήμαρχος σέ προάστιο τοῦ Παρισιοῦ. Όχι ἄλλοι μουσουλμάνοι στή Γαλλία φωνάζει τό 80% τῶν Γάλλων. Τά «ρατσιστικά» αἰσθήματα τοῦ λαοῦ συνεχῶς ἐντείνονται. Σημειωτέον, πρόκειται γιά ἕνα κράτος κοσμικό χωρίς θρησκευτικές εὐαισθησίες καί ἀποκλίσεις. Ἡ κύρια αἰτία εἶναι ὅτι οἱ μουσουλμάνοι μετανάστες στή Γαλλία θέλουν νά ἐπιβάλουν τά πολιτιστικά τους στοιχεῖα στή γαλλική κοινωνία.

Πότε θά τό καταλάβουν ἐπιτέλους αὐτοί πού θέλουν νά πολτοποιήσουν τούς πολιτισμούς τῶν λαῶν; Τό μίγμα θά εἶναι ἐκρηκτικό!!! Ἡ μήπως σ' αὐτό στοχεύουν; Γιατί... «ὁ λύκος στήν ἀνεμοζάλη χαίρεται», κι ἐδῶ μιλάμε γιά λύκους λυσσασμένους ἀπό κατακτητική μανία!

Φωνάζει ὁ κλέφτης...

Ἀπλῶς ἀντιγράφουμε ἀπό σχόλιο τοῦ δημοσιογράφου Νίκου Χειλαδάκη: «... Ὁ ὑπουργός Ὑγείας τῆς Τουρκίας δήλωσε κατά τήν ἐπίσκεψή του στή Θεσσαλονίκη ὅτι ὁ γνωστός καθεδρικός ναός τοῦ πολιοῦχου τῆς πόλης, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, “μετατράπηκε τό 1917 σέ χριστιανική ἐκκλησία ἐνῶ ἦταν τό μεγάλο καί ὄνομαστό Kasimiye Cami, γιά τό ὁποῖο κάνει πολλές καί λαμπρές ἀναφορές ὁ γνωστός ὀθωμανός περιηγητής τοῦ 15ου αἰώνα Ἐλβιά Τσελεμπή, μέ ἀποτέλεσμα νά στερηθεῖ τό μουσουλμανικό ποίμνιο αὐτό τό μέρος γιά τίς προσευχές του”!!! ... Τό Kasimiye Cami εἶναι τώρα ναός λένε οἱ Τοῦρκοι! Οἱ Ἕλληνες μετέτρεψαν τό τζαμί σέ ναό. Δηλαδή πρῖν γίνει τζαμί τί ἦταν;». Κι αὐτός εἶναι Τοῦρκος καί «τούρκικα» θά τά λέει. Τό φοβερό ἐρώτημα εἶναι τί στά-

ση και τί απάντηση τοῦ ἔδωσαν οἱ ἐπίσημοι πού τόν καλοδέχτηκαν στήν πόλη. Πιθανόν νά ἔσκυψαν τό κεφάλι μέ ἐνοχές γιά τό «κακό» πού κάναμε στό ... «μουσουλμανικό ποίμνιο»!

Θυσιαστική ἀγάπη

Δέν εἶναι ἀπλό νά ἀναστέλλεις τό ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντήρησης. Χρειάζεται ἰσχυρό κίνητρο γιά νά ἐκθέσεις μέ ἐπίγνωση σέ βέβαιο κίνδυνο τή ζωή σου. Ἰδιαίτερα ὅταν ἔχεις δυνατότητα νά τόν ἀποφύγεις καί ὅλα τά λογικά καί νόμιμα ἐπιχειρήματα γι' αὐτό. Τό πράγμα περνᾷ στή σφαίρα τοῦ ὑπέρογου ὅταν ἐκτίθεται ἐσύ γιά νά ζήσουν ἄλλοι...

Αὐτούς τούς προβληματισμούς - καί ὄχι μόνο- διεγείρει στούς περισσότερους ἢ περίπτωση τοῦ πατρός Θεμιστοκλή Ἀδαμόπουλου, τοῦ Ἱεραποστόλου στή Σιέρα Λεόνε. Ὁ θανατηφόρος ἰός τοῦ Ἐμπολα «θερίζει». Ὁ ἴδιος φοβᾶται μέν, παίρνει τίς ἀπαραίτητες προφυλάξεις, ἀλλά δηλώνει: «Δέν μπορῶ νά φύγω. Θά εἶναι σάν νά λέω στό ποίμνιό μου “ἐγώ φεύγω, βγάλτε τα πέρα μόνοι σας”. Κι αὐτό δέν τό ἐπιτρέπει ὁ Χριστός καί ἡ συνειδήσή μου».

«Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων...» (Ἰω 10,11).

Στηρίζει τόν οὐρανό μου!

«Χωρίς αὐτή δέν θά ἐρχόμουν καθόλου στό σχολεῖο... Στηρίζει στούς ὤμους τῆς τόν οὐρανό μου!», καταθέτει γιά τή φίλη τῆς ἡ 13χρονη Κινέζα Ying-hui, ἡ ὁποία ἀπό τά 9 τῆς χρόνια λόγῳ πολιομυελίτιδας δέν

μπορεῖ νά περπατήσει. Τρία χρόνια τώρα δέν σταμάτησε τό σχολεῖο χάρι στούς... ὤμους τῆς φίλης τῆς, πού μόνη τῆς ἀνέλαβε νά τή μεταφέρει κάθε μέρα δύο χιλιόμετρα μέ τά πόδια ὡς τή σχολική αἴθουσα.

Ἐπέροχη μιὰ τέτοια φιλία πού μπορεῖ νά στηρίζει τόν οὐρανό μιᾶς καρδιάς...

Ἡ γιόγκα

εἰσάγει στόν Ἰνδουισμό

Μέ τόν ὄρο «γιόγκα» νοεῖται ἡ ἔνωση τοῦ ἀτομικοῦ ἐγώ μέ τό θεῖο στοιχεῖο, ἀνάλογα μέ τό πῶς γίνεται αὐτό ἀντιληπτό. Τελική ἐπιδίωξη τῆς σέ ὅλες τίς μορφές εἶναι ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἀτομικοῦ ἐγώ ἀπό τόν ἀτελείωτο κύκλο τῶν μετενσαρκώσεων καί οὐσιαστικά ἡ παύση τῆς ὑπαρξης. Ἔχει, δηλαδή, ἡ γιόγκα καθαρὰ θρησκευτικό ἢ καλύτερα εἰδωλολατρικό περιεχόμενο.

Πολλοί σύγχρονοί μας Ἕλληνες πού ἀσκοῦνται στή γιόγκα ὑποστηρίζουν ὅτι αὐτή πού κάνουν οἱ ἴδιοι δέν ἔχει τίποτε τό κοινό μέ τή θρησκευτική μορφή γιόγκα τοῦ Ἰνδουισμού. Καλό ὅμως εἶναι νά συνειδητοποιήσουν ὅτι πολλοί δάσκαλοι τῆς «εὐρωπαϊκῶν» προδιαγραφῶν ἔχουν φοιτήσῃ καί ἔχουν ἐκπαιδευτεῖ π.χ. στό Σατυαναντασράμ πού διαθέτει παγκοσμίως ἕνα καλά ἀνεπτυγμένο δίκτυο κέντρων γιόγκα-ἀσράμ (βλ. «Ἐνοριακή Εὐλογία», 127, Μάρτιος 2013). Πράγματι, ἡ γιόγκα στίς δυτικές χῶρες ὡς ἐξαιρετικά ἔξυπνα στημένη πλεκτάνη παρασύρει τούς ἀφελεῖς δυτικούς στόν πολιτισμό τοῦ Ἰνδουισμού καί τεχνηέντως στήν εἰδωλολατρία του.

Ἀντιηρωική ἐποχή

δουν ἀκόμη καί τήν πατρίδα τους καί τόν λαό της. Καθημερινά ἐκδηλώνουν τήν ἀκραία περιφρόνησή τους πρὸς τήν παράδοση τοῦ λαοῦ καί τοὺς ἥρωες πού αὐτός γέννησε. Αἰσθάνονται πλέον ἐκδηλη τήν ἀπέχθειά τους γιὰ καθετί πού θυμίζει πατρίδα. Ἔπεισαν τόν λαό μας νά μὴν ἀπλώνει τή σημαία μας στὸν ἐξώστη κατὰ τίς ἐθνικές ἐπετείους. Ἔτσι αὐτήν τήν κρα-

τοῦν ἀκόμη οἱ φίλαθλοι τῶν ἐθνικῶν ομάδων μας καί οἱ ὀπαδοί τοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ! Θαυμάσια ἐπιτυχία: Γιά τοὺς «προοδευτικούς» συνειρμικά ἢ γαλανόλευκη, τό σύμβολο τῆς ἐλευθερίας, τῆς βγαλμένης ἀπ' τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά, συνδέεται ἄρρηκτα μέ τήν ἀνελευθερία!

Ἀντιήρωες εἶναι τὰ πάσης φύσεως ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως μηδενικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν τήν αἴσθηση ὅτι προικίστηκαν μέ κάποιο τάλαντο ὑποκριτικό, φωνητικό ἢ ἄλλο! Ἀντιηρωισμός τους ὁ ἀνταγωνισμός σέ χυδαιότητα καί ἐξευτελισμό τῶν ἰδανικῶν. Πρόσφατα σέ σχολική ἐκδρομὴ μαθητῶν Λυκείου συνοδεύουσα αὐτοὺς καθηγήτρια εἶχε τό θάρρος, διότι περί θάρρους πλέον πρόκειται, νά φέρει μαζί της δίσκο μέ πατριωτικά τραγούδια. Ἀνάμεσα σ' αὐτά καί τό «Θά πάρω μιάν ἀνηφοριά» τοῦ ἐθνομάρτυρα Εὐαγόρα Παλληκαρίδη. Ἐρωτήθηκαν οἱ μαθητές ποιός εἶχε γράψει τοὺς στίχους καί εἶχε συνθέσει τή

Ζοῦμε σέ κατ' ἐξοχὴν ἀντιηρωική ἐποχή. Ὡς ἄνθρωποι πού βιώνουμε ἐκδηλη τήν παρακμή, ἀπόρροια τῆς πνευματικῆς κρίσης πού μᾶς ταλανίζει, αἰσθανόμαστε ἔντονη τήν ἀποστροφή πρὸς καθετί πού μᾶς ἐλέγχει γιὰ τήν κατάντια μας. Οἱ πρῶτοι, πού ἐπιχειρεῖται νά καλυφθοῦν μέ πέπλο λήθης, εἶναι οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας. Ἀκολουθοῦν οἱ ἥρωες τῆς πατρίδας, ὅπως ὁ θεωρητικὰ ἀκόμη τιμώμενος Παῦλος Μελάς.

Γράφηκε ὅτι οἱ λαοὶ δέν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἥρωες. Αὐτό εἶναι σωστό, πότε ὅμως; Ὅταν ἔχουν λάβει τήν ἀπόφαση νά αὐτοκτονήσουν! Μήπως ἐμεῖς τή λάβαμε; Βέβαια, ἀκόμη καί τότε προβάλλονται ἥρωες. Πρόκειται γιὰ ἀντιήρωες, στὸν θαυμασμό τῶν ὁποίων οἱ δημαγωγοὶ τῆς κάθε ἐποχῆς παρακινοῦν τὰ ἄβουλα πλήθη, τὰ πρόβατα τὰ μὴ ἔχοντα ποιμένα!

Ἀντιήρωες εἶναι οἱ πολιτικοί, οἱ πεινῶντες καί διψῶντες ὄχι τή δικαιοσύνη ἀλλὰ τήν ἐξουσία, γιὰ τήν ὁποία προδί-

μουσική. Ἄγνοοῦσαν ὅλοι ὄχι μόνον αὐτά ἀλλά καί τόν ἴδιο τόν συνομηλικό τους σχεδόν Εὐαγόρα! Γνώριζαν ὅμως τόν καλλιτέχνη πού τό τραγουδοῦσε! Αὐτή εἶναι ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν ἀποδομητῶν τοῦ ἔθνους μας: Ἔχουν στρέψει τήν προσοχή τῶν παιδιῶν καί τῶν ἐφήβων πρός λατρεία ἰνδαλμάτων, τά ὁποῖα εἰδωλοποιοῦνται ἀπό τό σύστημα καί στή συνέχεια καλοῦνται τά ἄγουρα νιάτα νά προσφέρουν σ' αὐτά θυσίες. Πλήρης ἡ ἀναλογία πρός τόν ξεπεσμό τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τή λατρεία τοῦ Θεοῦ στήν ἄλλη τῶν ξοάνων!

Ἀντιήρωες ἐσχάτης ὑποστάθμης εἶναι οἱ γελοῖοι πρωταγωνιστές στίς περιπέτειες κινουμένων σχεδίων, τή σαβούρα τῶν ὁποίων καταβρόχθισαν μιά-δύο γενιές, καί οἱ ἄλλοι τῶν ἠλεκτρονικῶν παιχνιδιῶν, μέ τούς ὁποίους ταυτίζονται μανικῶς οἱ μικροί καί ἄκρως ἐθισμένοι «παῖκτες» οἱ ὁποῖοι βιώνουν τήν εἰκονική πραγματικότητα. Καί ὅλη αὐτή ἡ ἀθλιότητα οὐδένα κοινοβουλευτικό ἄνδρα φαίνεται νά ἀνησυχεῖ! Ἡ δημοκρατία κοιμᾶται μέ τήν ἀκραία βεβαιότητα τοῦ ἀκαταβλήτου της.

Ξεχασμένος, πλέον, ἥρωας εἶναι ὁ Παῦλος Μελάς, παιδί πολύτεκνης οἰκογένειας (6 παιδιά) τοῦ ἐμπόρου Μιχαήλ ἀπό τήν κακοτράχαλη Ἡπειρο τῶν εὐεργετῶν. Τό ἥρωικό του φρόνημα ὁ Παῦλος τό ἔδειξε ἀπό μικρή ἡλικία. Ὑπερασπιστής τῶν ἀδυνάτων στό σχολεῖο, φροντιστής τῶν ἀπόρων τῆς γειτονιάς του, συνοδός στούς χορούς τῶν ἀσχημοκόριτσων ὁ πανέμορφος! Καί ἀπό ἐθνικό φρόνημα! Νά πῶς μεταφέρει λόγια τοῦ Παύλου ἡ γυναίκα του ἡ Ναταλία Δραγούμη, κόρη τοῦ Στεφάνου καί ἀδελφή του Ἴωνα:

«Περίεργο, πάντα εἶναι λιακάδα στίς

25 Μαρτίου... Ὁ κόσμος στό δρόμο πηγαίνει πρός μία διεύθυνση. Σάλπιγγες σέ διάφορα μέρη τῆς πόλεως. Μαύρ' εἶν' ἡ νύχτα στά βουνά. Φῶς παντοῦ γαλανόξανθο. Στό Πανεπιστήμιο ἀπ' ἔξω ὁ Ρήγας, ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος δαφνοστεφανωμένοι... Χτυπᾶτε πολέμαρχοι. Δέν ξέρεις γιατί, ἀπό χαρά καί ἀπό ὑπερηφάνεια σοῦ ἔρχεται νά κλάψης. Καί ὅταν περνᾷ ἡ σημαία τῆς φρουρᾶς, γελιέσαι καί κάνεις, ἀντί νά χαιρετίσης, τόν σταυρό σου, ὅπως στήν ἐκκλησία».

Σέ ἐπιστολή πρός τούς γονεῖς του μετά τήν ὀρκωμοσία (1891) ἐξομολογεῖται: «Δέν δύνασθε νά φατασθεῖτε ὁποῖαν βαθείαν ἐντύπωσιν μοῦ ἐνεποίησεν ἡ τελετή αὕτη. Δέν ἦτο ἐπιβλητική οὔτε μᾶς ἐξήγησαν προηγουμένως ποῖαν βαρύτητα καί σπουδαιότητα ἔχουν οἱ λόγοι, τούς ὁποίους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί τῆς Σημαίας προφέρομεν. Ἀλλά σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι ὠρκίσθην ἔχων πλήρη συναίσθησιν τῶν ὑπό τοῦ ὄρκου ἐπιβαλλομένων καθηκόντων, σταθεράν δέ ἀπόφασιν νά τά ἐκτελέσω».

Καί τά ἐξέτελεσε στό ἀκέραιο. Πρωταγωνίστησε στή συγκρότηση ἀνταρτικῶν σωμάτων, ὡς βοηθός τοῦ πατέρα του (1896) καί ἔλαβε μέρος στόν πόλεμο τῆς ντροπῆς τῶν ἑλληνικῶν ὀπλων (1897). Στήν οἰκογένεια τοῦ Παύλου ἡ ἀναστάτωση στοίχισε τήν ἀπώλεια τῆς οἰκίας τους! Ἄλλοι ἀσφαλῶς κέρδισαν. Ἡ κριτική του κατά τῆς σαπίλας τῆς ἀρχουσας τάξης σκληρή. Γι' αὐτό καί ὑπέστη τήν τιμωρία: Στάσιμος (ἀνθυπίλαρχος) ὡς τήν ἡμέρα τοῦ θανάτου του (1904). Δέν τόν στενοχωροῦσε αὐτό. Ἡ μικρότητα τῶν ἄλλων, πού ἤθελαν νά εἶναι ἀρεστοί στούς κρατοῦντες σέ βάρος τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος, τόν πλήγωνε κατάκαρδα.

Ὁ Παῦλος, ἄν καί ἔλαβε γυναίκα, μέ τήν ὁποία συμφωνοῦσε βαθύτατα, καί εἶχαν ἀποκτήσει δύο παιδιά, ζοῦσε μέ τό ὄνειρο τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς Μακεδονίας, πατρίδας τῶν προγόνων τῆς Ναταλίας. Τρεῖς εἰσόδους ἔκανε στήν ὑπόδουλη ἑλληνική γῆ, τίς δύο κάνοντας χρήση τῆς κανονικῆς του ἄδειας! Κατά τήν τρίτη παρέδωσε τό πνεῦμα του ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας της. Κλείνουμε μέ ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς του πρός τή Ναταλία, πού ἔγραψε μέ τήν εἴσοδό του στό ὀθωμανικό ἔδαφος: «Νάτα μου. Χθές, ὅταν τελείωσα τό γράμμα μου, ἐπῆγα εἰς τήν ἐκκλησία (σ.σ. τῆς μονῆς Μερίτσας Καλαμπάκας). Ἀκούσαμεν τόν ἐσπερινόν πρῶτα καί κατόπιν μᾶς μετέλαβεν ὁ γέροντων χωρικός ἱερεὺς τῆς μονῆς. Οὐδέποτε μέ τόσην κατάνυξιν μετέλαβα. Ὁ νοῦς μου διαρκῶς ἐστρέφετο πρός Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος χάριν ἡμῶν καί τῆς θείας Θρησκείας Του ὑπέστη τό μαρτύριον. Τό μέγεθος τῆς θυσίας Του, τό μέγεθος τῆς ἀποστολῆς Του μ' ἔκαμαν νά αισθάνωμαι πόσον μικροί καί πόσον μακράν Αὐτοῦ εὐρισκόμεθα, ἀλλά καί συγχρόνως μέ ἐνεθάρρυναν. Πάντοτε Τόν ἐλάτρευα διά τήν θρησκείαν Του καί τόν ἐθαύμαζα διά τήν θυσίαν Του. Ἐλπίζω νά μᾶς βοηθήσει. Αἰσθάνομαι τώρα ἰσχυρός, γενναῖος καί καλύτερος, ἔτοιμος δέ νά κάμω τά πάντα».

Ἐννοοῦμε τί εἶδους εἶναι ἡ κρίση πού βιώνουμε;

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Ἱστορικές μνήμες

Ὁ βιγλάτορας μητροπολίτης

Πατρίδα του ἡ Στύψη τῆς Λέσβου. Πλούσια τά πνευματικά του χαρίσματα. Πολυτάλαντη προσωπικότητα, ἀριστοῦχος θεολόγος καί περίφημος καθηγητής τῆς Θεολογικῆς σχολῆς τῆς Χάλκης, μέ διδακτορικές σπουδές στή Λειψία τῆς Γερμανίας. Στυλιανός Καραβαγγέλης τό κοσμικό του ὄνομα (1866-1935). Εἰσέρχεται στίς τάξεις τοῦ κλήρου μέ τ' ὄνομα Γερμανός. Γίνεται μητροπολίτης τό 1900 σέ μιά πολύ εὐαίσθητη ἐθνικά περιοχή, στήν Καστοριά.

Ἡ ἐπαρχία τῆς Καστοριάς βρίσκεται στό στόχαστρο τῶν βουλγάρων κομιτατζήδων. Βάφουν τήν περιοχή στό αἷμα μέ βαιοπραγίες, θηριωδίες, ληστείες, σκοτωμούς. Πόσοι Ἕλληνες ἀδικοσκοτώνονται, γιατί δέν θέλουν νά προσχωρήσουν στή βουλγαρική Ἐξαρχία! Διαβλέπει ὁ μητροπολίτης πῶς ἡ Καστοριά κι ὅλη ἡ Μακεδονία κινδυνεύει νά ἐκβουλγαριστεῖ. Ἐπινοεῖ λοιπόν ἓνα πολύ ἰσχυρό μέσο ἀντίστασης, πού θά χτυπήσει κατάστηθα τόν δολερό ἐχθρό, τήν ὀργάνωση ἀνταρτικῶν σωμάτων. Τοῦτοι οἱ Μακεδονομάχοι ἢ «γραικομάνοι = παθιασμένοι Ἕλληνες», ὅπως τούς ἀποκαλοῦν οἱ κομιτατζήδες, πολεμοῦν σκληρά νά σώσουν τή Μακεδονία ἀπό τόν ἐκβουλγαρισμό. Κοντά τους κι ὁ ρισκοκίνδυνος μητροπολίτης. Περιοδεύει πόλεις καί χωριά, ἐμπνέει θάρρος, δίνει ἐλπίδα. Πόσοι δέν θά εἶχαν ἀποσκιρτήσει ἀπό τίς πατριαρχικές ἐκκλησίες καί θά εἶχαν προσχωρήσει τρομοκρατημένοι στίς ἐξαρχικές, ἄν δέν τούς σταματοῦσε τό προστατευτικό του χέρι!

Ὁ ἀνύσταχτος ποιμένας ἐπεκτείνει τή δραστηριότητά του. Μέ τό ψευδώνυμο Κώ-

στας Γεωργίου έχει μυστικές επικοινωνίες με εξέχουσες προσωπικότητες, με τόν πρόξενο τῆς Θεσσαλονίκης Λάμπρο Κορομηλά, με τόν ὑποπρόξενο τῆς γραμμῆς Μοναστηρίου Ἰωάννα Δραγούμη, ἀλλά κυρίως με τόν ἀρχιστράτηγο τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγώνα, τόν Παῦλο Μελά. Κι ὅταν τό βόλι πέφτει θανατηφόρο πάνω στό παλληκάρι, τόν κλαίει γοερά. Γράφει χαρακτηριστικά στόν Ἰωάννα Δραγούμη: «Τά χρέη τῶν συγγενῶν τοῦ ἀειμνήστου Ἐθνομάρτυρα εἶχον τό ἀτύχημα νά ἐκτελέσω ἐγώ. Τόν θρήνησα καί τόν θρηνώ... *Απαρηγόρητος Κώστας Γεωργίου*».

Οἱ Βούλγαροι δέν μποροῦν ν' ἀναμετρηθοῦν με τόν λεβέντη αὐτόν ρασοφόρο, πού στέκεται ἐμπόδιο στήν ὑλοποίηση τῶν σχεδίων τους. Ὁργανώνουν σχέδια ἐξόντωσής του. Σκοτώνουν κατά λάθος τόν φιλήσυχο μητροπολίτη Κορυτσᾶς Φώτιο, νομίζοντας πώς ἦταν ὁ Καραβαγγέλης. Ὁ πατριάρχης Ἰωακείμ Γ', παρόλη τήν ἐκτίμηση πού τρέφει στό πρόσωπο τοῦ ἀγωνιστῆ ἱεράρχη, πιεζόμενος ἀπό τήν τουρκική κυβέρνηση ἀναγκάζεται νά τόν καλέσει στήν Κωνσταντινούπολη καί νά τοῦ ἀναθέσει καθήκοντα Συνοδικοῦ. Κρατώντας στήν παλάμη του λίγο χῶμα ἀπό τή φίλτατη μακεδονική γῆ, φεύγει πιά ἀπό τόν τόπο τῆς διακονίας του βαθιά πονεμένος, στά τέλη τοῦ 1907. Ὁ ἴδιος θά πεῖ χαρακτηριστικά: «Ἡ ἀπομάκρυνσή μου ἀπό τήν Καστοριά θεωρήθηκε σάν ἓνα τραῦμα στόν Μακεδονικό Ἀγώνα, μά ὁ Ἀγώνας βρισκόταν πιά σχεδόν στό τέλος του». Πραγματικά, ἔσπειρε, πότισε τό δένδρο τῆς λευτεριάς. Μά ὅταν τό ποίμνίό του θά δρέπει τούς καρπούς τῶν ἀγώνων του καί θά γιορτάζει θριαμβευτικά τά νικητήρια τῆς ἀπελευθέρωσής του, αὐτός δέν θά ἔναι ἀνάμεσά τους, θά βρίσκεται πολύ μακριά.

Μιά ἄλλη ἐπαλξή τόν περιμένει. Ἀνα-

κηρύσσεται μητροπολίτης Ἀμάσειας μέ ἔδρα τή Σαμψοῦντα. Δεκατέσσερα χρόνια «Ὁ Ἀκρίτας τοῦ Πόντου» προσφέρει ἄοκνα τίς πολύτιμες ὑπηρεσίες του σ' αὐτό τό βασανισμένο κομμάτι τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Σάν ἄλλος πατρο-Κοσμάς ρίχνει τό βάρος στήν παιδεία, χτίζοντας 115 καινούργια σχολεῖα καί σχολές. Καλλωπίζει τή γῆ τοῦ Πόντου μέ νέους ναούς. Ἐτοιμάζει φιλανθρωπικά ἰδρύματα γιά τίς ἀσθενεῖς τάξεις. Προπάντων, μέ κάθε τρόπο προσπαθεῖ νά προστατέψει τούς ἑλληνικούς πληθυσμούς ἀπό τόν ἔντεχνα ἐπιχειρούμενο ἐκτουρκισμό.

Παρόλες τίς κακουχίες, τίς σφαγές, τίς βεβηλώσεις, τούς ἐξισλαμισμούς καί τά παιδομαζώματα, προσπαθεῖ νά σταματήσει τό κακό ὅπου εἶναι δυνατόν. Ἀναρίθμητα Ἀρμενόπουλα τόν εὐγνωμονοῦν, γιατί τά σώζει ἀπό τόν θάνατο κατά τή μεγάλη σφαγή τῆς Ἀρμενικῆς Γενοκτονίας τό 1915. Τήν ἐπόμενη χρονιά διασώζει τήν Ἀμισό τοῦ Πόντου ἀπό βέβαιη καταστρο-

φή. Γενικά, σ' όλη τή διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, σ' εκείνον τόν άπηνή κατατρεγμό τών Ποντίων από τούς Νεότουρκους, πρωτοστατεί, όπως άλλοτε στή Μακεδονία, στήν όργάνωση άνταρτικών σωμάτων. Βαστᾶ γερά ή άμυνα καί σώζονται χιλιάδες ανθρώπινες ζωές από τίς τουρκικές θηριωδίες.

Ό Κεμάλ στοχεύει νά τόν έξοντώσει. Ξέρει πολύ καλά πώς ή άντάρτικη άμυνα του Πόντου εΐναι, όπως εΐχε διακηρύξει, «όργανο του Καραβαγγέλη». Αμέσως τό Πατριαρχείο, προκειμένου νά τόν φυλάξει από τίς φονικές διαθέσεις του έχθρου, τόν διορίζει μητροπολίτη Ίωαννίνων. Τό καταπληκτικό εΐναι πώς όπου πήγαινε ριχνόταν μέ πάθος στή δουλειά. Μέσα σ' ένα μόνο χρόνο αλλάζει τή φυσιογνωμία τής νέας του μητρόπολης. Ίδρύει ιερατική σχολή, σχολεία, ταπητουργεία. Δημιουργούνται θέσεις εργασίας καί αναχαιτίζεται τό μεταναστευτικό ρεύμα.

Κι αυτόν τόν άσυναγώνιστο άνθρωπο, πού μέ τή θυσιαστική του άγάπη ύπηρέτησε τήν Έκκλησία καί τόν Έλληνισμό, έντελώς άπρόσμενα, άδικαιολόγητα, τό 1924 τόν διορίζουν μητροπολίτη Ούγγαρίας, σέ μία χώρα όπου ζοϋν επτά μόνον έλληνικές οικογένειες! Διαμαρτύρεται έντονα γιά τήν κατάφορη αυτή άδικία πού συντελείται εις βάρος του. Τελικά, τό Πατριαρχείο τόν εκλέγει Έξαρχο Κεντρίας Ευρώπης στήν

μητρόπολη Αύστρίας. Ζή φτωχικά σ' ένα προάστιο τής Βιέννης. Τά κατάπικρα συναισθήματά του σημειώνει στά άπομνημονεύματά του: «...Σήμερα κατάντησα νά περιφέρομαι σχεδόν άνεργος σ' έρείπια, έξόριστος άπ' τήν Καστοριά, άπ' τήν Αμάσεια, άπ' τήν Κωνσταντινούπολη, άφοϋ γλύτωσα πολλές φορές τόν μαρτυρικό θάνατο στήν Τουρκία, καί τελικά έξόριστος κι άπ' τήν Ελλάδα...».

Αυτός ό μεγαλεπήβολος ιεράρχης ξαφνικά περιθωριοποιημένος, έντελώς ξεχασμένος. Ό θάνατος τόν βρίσκει στή Βιέννη, τόν Φεβρουάριο του 1935. Στή διαθήκη του σημειώνει τίς στερνές του επιθυμίες: «Η κηδεία μου θά γίνει στον ναό του Αγίου Γεωργίου μέ ένα μόνον ιερέα, χωρίς διάκονο. Δέν δέχομαι στήν κηδεία μου ούτε αντιπρόσωπο του κράτους, ούτε τής εκκλησίας, εάν τυχόν ήθελαν άναμνησθή μετά θανάτου τάς έθνικάς μου ύπηρεσίας. Δέν χρεωστώ εις κανένα ουδέ όβολόν, εις τό Έθνος προσέφερα ό,τι ήτο δυνατόν ως Ίεράρχης του '21...». Τόν θάβουν στά κοιμητήρια τής Βιέννης. Εικοσιτέσσερα χρόνια άργότερα γίνεται ή άνακομιδή τών λειψάνων του. Μεταφέρονται τά όστᾶ του από τήν Αύστρία στήν Ελλάδα καί τοποθετοϋνται σέ κρύπτη κάτω από τόν άνδριάντα του στήν Καστοριά.

Βιγλάτορα επίσκοπε, πού άπλωσες τίς φτεροϋγες σου σ' Ανατολή καί Δύση, συγχώρεσε τίς μικρότητες καί μικροψυχίες μας από τίς όποιες πάσχει καί σήμερα τό Γένος μας. Από τή δόξα του ουρανού πού άπολαμβάνεις, πρέσβευε, Πατέρα μας, γιά τή δύσμοιρη πατρίδα μας, νά αλλάξει ρότα καί νά βρει τόν δρόμο τής τιμής καί τών πνευματικών αξιών.

Ελληνίς

Τό «ΟΧΙ» του κλήρου στό έπος του 1940

Αναμφισβήτητα τό έπος του 1940 άνήκει σέ όλους τούς Έλληνες. Όλος ο λαός μας τότε ένωμένος μέ μία ψυχή, χωρίς κανένα δισταγμό, όρθωσε τό άνάστημά του στόν όρμητικό χείμαρρο του φασισμού καί του ναζισμού. Έτσι, από

αυτήν τήν τιτάνια μάχη, πού ξεκίνησε τή Δευτέρα 28 Οκτωβρίου 1940, δέν θά ήταν δυνατό νά άπουσιάζει ή Έκκλησία μας, ο ρόλος τής όποίας σήμερα μονίμως άγνοείται ή συστηματικά άποσιωπάται. Καί, όπως πάντοτε, έτσι καί τό 1940 έσπευσε νά καταγράψει μέ πράξεις ήρωισμού καί άντίστασης τήν άπροσκύνητη θέλησή της καί νά φανεί άλλη μία φορά ο φύλακας άγγελος του πονεμένου λαού καί ο θύλακας τής σωτηρίας του.

Μέ τήν κήρυξη του πολέμου ή Ίερά Σύνοδος υπό τήν προεδρία του Άθηνών Χρυσάνθου εξέδωσε διάγγελμα πρós τόν λαό: «Η Έκκλησία εύλογεί τά όπλα τά ίερά καί πέποιθεν ότι τά τέκνα τής Πατρίδος εύπειθι εις τό κέλευσμα Αυτής καί του Θεού, θά σπεύσωσιν έν μιᾷ ψυχῇ καί καρδίᾳ νά άγωνισθώσιν υπέρ βωμών καί έστιών καί τής έλευθερίας καί τιμῆς, καί... θά προτιμήσωσι τόν ώραιόν θάνατον από τήν άσχημον ζωήν τής δουλείας... Έπιρρίψωμεν επί Κύριον τήν μέριμναν ήμών...».

Τότε, χωρίς χρονοτριβή, όγδόντα τέσσερις κληρικοί όλων τών βαθμίδων έγκαταλείποντας τίς άλλες έπείγουσες ύποχρεώσεις καί διακονίες τους σκαρφάλωσαν -κάποιοι χωρίς ποτέ νά έπιστρέψουν- στά βουνά τής Βορείου Ηπείρου, γιά νά ένισχύσουν τόν έλληνα

στρατιώτη μέ τά πύρινα κηρύγματα τους, τήν έξομολόγηση, τή θεία Λειτουργία. Συμπορεύθηκαν μαζί του στή δόξα, μά καί στήν όδύνη καί στή θανά. Πόσες φορές δέν δρόσιαν τά φρυγμένα χείλη τών στρατιωτών, δέν σκούπισαν τά δάκρυα καί τόν ιδρώτα τους, περιθάλποντας τούς ήρωες σάν νά 'ταν δικοί τους! Κι άλλοτε πάλι νεκροστόλισαν καί κήδευσαν τούς λιονταρόψυχους πού θυσιάστηκαν στό πεδίο τής μάχης.

Κι όταν τόν Άπρίλιο του 1941 οί Γερμανοί μπήκαν νικητές στήν Ελλάδα, πάλι ή Έκκλησία έπωμίσθηκε τό μεγάλο βάρος γιά τή διάσωση του λαού. Πρώτος σήκωσε τή σημαία τής Άντίστασης ο «υπέρτατος πνευματικός ήγέτης», ο άρχιεπίσκοπος Άθηνών Χρυσάνθος. Άρνήθηκε νά συμμετάσχει στήν έπιτροπή παράδοσης τής πόλης τών Άθηνών, άρνήθηκε νά τελέσει Δοξολογία στόν μητροπολιτικό ναό τών Άθηνών, άρνήθηκε νά όρκίσει τήν κατοχική Κυβέρνηση Τσολάκογλου, μέ τίμημα τήν άπομάκρυνση από τόν θρόνο του.

Διάδοχός του ο «φιλόστοργος καί άκαμπτος πατριώτης» Δαμασκηνός, άποδείχτηκε μεγάλη καί ήγετική προσωπικότητα. Ίδρυσε τόν Έλληνικό Όργανισμό Χριστιανικής Άλληλεγγύης (Ε.Ο.Χ.Α.) καί άπηύθυνε άγωνιώδεις

έκκλησεις στὸν ἀνά τὸν κόσμον Ἐρυθρὸ Σταυρὸ γιὰ ἀποστολὴ βοήθειας πρὸς τὸν κακουχούμενον ἑλληνικὸ λαό.

Περιδιαβαίνοντας τὰ μονοπάτια τῆς Ἱστορίας κλίνουμε εὐλαβικά τὸ γόνυ μπροστὰ στὴ μεγαλοσύνη τῶν Πατέρων μας: Ὁ θαρραλέος μητροπολίτης Ἰωαννίνων Σπυρίδων Βλάχος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή βρέθηκε στὸ Μέτωπο καί μπῆκε πρῶτος μαζί μέ τούς στρατιῶτες στὸ ἐλεύθερο Ἀργυροκάστρο. Ὁ μητροπολίτης Μυτιλήνης Ἰάκωβος Α΄, ὅταν οἱ Γερμανοὶ εἰσῆλθαν στὴν πόλη τῆς Μυτιλήνης, ἐνώπιον τοῦ ἀνώτατου γερμανοῦ στρατιωτικοῦ διοικητῆ δήλωσε τεταγμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ προστατεύει τὸ ποίμνιό του. Ὁ μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰωακείμ, μετὰ τούς βομβαρδισμούς πού υπέστη ὁ Βόλος μένει ἐκεῖ, συγκακουχούμενος μέ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ προσπαθώντας νὰ τὸν ἐμπνεύσει. Ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Γεννάδιος στὴν ἀπαίτηση τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητῆ νὰ τοῦ ὑποδείξει ὁμήρους προσήλθε στὴ γερμανικὴ Κομματατοῦρ μέ κάποιους ἱερεῖς καί δήλωσε: «Ἐμεῖς εἴμεθα οἱ ζητηθέντες ὁμηροί».

Πόσα ἐπίσης χρωστᾶ τὸ Αἴγιο στὸν ἀρχιμανδρίτη Κωνστάντιο Χρόνη (μετέπειτα Ἀλεξανδρουπόλεως), ὁ ὁποῖος τὸ ἔσωσε ἀπὸ ὀλοκληρωτικὴ καταστροφή, ὅταν ὁ γερμανὸς στρατιωτικὸς διοικητῆς τὸ ἀπειλοῦσε μετὰ τίς σφαγές στὰ Καλάβρυτα. Ὁ μετέπειτα μητροπολίτης Τρίκκης καί Σταγῶν Διονύσιος Χαραλάμπους, ἐνῶ βρισκόταν ἔγκλειστος στὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως τῶν Γερμανῶν «Παύλου Μελά» στὴ Θεσσαλονίκη, τοῦ ἐξασφαλίσθηκε ἡ δυνατότητα νὰ ἐλευθερωθεῖ. Δέν τὴ δέχθηκε. Ἔμεινε μέ τούς συγκρατούμενούς του, γιὰ νὰ τούς ἐνισχύει. Ὁδηγήθηκε στὸ Ἄουσιτς καί ἔφθασε «παραπλήσιον θανάτου». Ὁ ἀρχιμανδρίτης Διονύσιος

Παπανικολόπουλος, μετέπειτα μητροπολίτης Ἐδέσσης καί Πέλλης, τὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ τοῦ 1941 μέ τὰ φλογερά του λόγια κατάφερε νὰ σώσει ἀπὸ τούς βομβαρδισμούς καί τὸν ἐξευτελισμὸ τὸ ἱστορικὸ θωρηκτὸ «Ἀβέρωφ».

Ἀλλὰ καί «ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης», γράφει ὁ Στέφανος Μυλωνάκης, «οὐδέποτε οὐδαμῶς ὑστέρησεν εἰς ἐκδηλώσεις πατριωτισμοῦ, θυσίας καί ὀλοκαυτωμάτων... Ἄπαντες... εὐρέθησαν ἀμέσως εἰς τὰς ἐπάλξεις καί προμαχῶνας τῆς προσφιλοῦς πατρίδος... Βλέπομεν καί πάλιν ἐπισκόπους τραυματιζομένους... φυλακίζομένους... τυφεκίζομένους πλὴν οὐδέποτε ἐνδίδοντας ἢ ὑποχωροῦντας».

Στὸν ἀγῶνα ἀκόμη συμμετεῖχαν δυναμικά καί τὰ μοναστήρια μας, πού πάντοτε στάθηκαν οἱ κυματοθραῦστες τῶν βαρβαρικῶν ἐπιθέσεων. Κάποια καταστράφηκαν ἀπὸ τούς κατακτητές, ἄλλα λεηλατήθηκαν, πυρπολήθηκαν, ἀνανάχθηκαν, πλήρωσαν βαρὺ τὸν φόρο τοῦ αἵματος. Ἰδιαιτέρως ἀναφέρουμε τὰ μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τῆς Ὑδρας, τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων στὴ Σπάρτη, τῆς Δαμάστας στὴ Λαμία, τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου καί τῆς Ἁγίας Λαύρας, τῆς Βελλᾶς στὰ Ἰωάννινα πού μετατράπηκε σὲ Νοσοκομεῖο.

Ἀτελείωτο τὸ συναξάρι τῶν ἐνομαρτύρων κληρικῶν μας, πού προμάχησαν γιὰ νὰ ἀναπνεύσουμε ἐμεῖς τὸν ζεῖδωρο ἄνεμο τῆς ἐλευθερίας! Γιὰ τίς τόσες ὅμως θυσίες καί τὴν «κένωση» τὴν ὁποία υπέστη ἡ Ἐκκλησία μας, χάριν τοῦ Γένους μας, δέχεται διαρκῶς ταπεινώσεις καί ἀμφισβητήσεις ἀπὸ ἐκείνους πού κατὰ λόγον δικαιοσύνης τῆς χρωστοῦν εὐγνωμοσύνη. Ἄς μᾶς συγχωρήσει ὁ Θεὸς γιὰ τὴν ἀφροσύνη μας καί τὰ ὀλέθριά μας λάθη.

Εὐδ. Αὐγουστίνου

Μή μᾶς ξεχνᾶτε!

Τί νά σοῦ λέω, κόρη μου, καί ποῦθε ν' ἀρχίσω; Ἦμουν παιδάκι τότε, πιό λίγο ἀπό δέκα χρονῶν, ὅταν ἦρθαν οἱ ἔλληνες στρατιῶτες στή Χιμάρα. Στό σπίτι μας ἀπό κάτω εἶχαν τό ἀρχηγεῖο τους. Νά, ἐκεῖ πού γλέπεις. Ὡς τά ἐδῶ ἔφτασε ὁ στρατός. Πίσω ἀπό αὐτήν τήν κορφή ἔγιναν οἱ μάχες. Χαλασμός. Ἀκόμα μέ τά ὀνόματά τους λέμε τόν τόπο. Ἐκεῖ, λέμε, τό μέρος (φυλάκιο) τοῦ Ραφτόπουλου, ἐκεῖ τοῦ Δημητριάδη. Τούς τραυματίες ἐδῶ τούς φέρνανε, στό σπίτι μας.

Ὁ πατέρας μου ἦταν ὀδηγός τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ. Ἡ μάνα τούς φρόντιζε ἀπό φαί, ὅ,τι μπορούσαμε. Τή θυμᾶμαι πού ἔφτιανε τηγανίτες, πῶς τό λέτε. Εἶχανε φέρεῖ ἔξι τραυματίες, ἔλληνες στρατιῶτες. Ὅταν ἔφυγε ὁ στρατός, αὐτοῖ πεθάνανε. Νύχτα βγήκε στήν αὐλή ὁ πατέρας μου καί τούς παράχωσε κρυφά, καί φύτεψε ἀχλαδιές ἀπό πάνω νά μή βροῦν τά κόκκαλά τους. Ἦρθαν καί πήραν τόν πατέρα μου καί τόν χτυπούσαν καί ρω-

τούσανε πού ἔχει τούς ἔλληνες, ἀλλά ἐκεῖνος δέν ἔλεγε.

Τρεῖς φορές ἔκανε φυλακή γιατί εἴμαστε ἔλληνες, ὅπως τ' εἶσεῖς. Σάν ἦρθαν τό '58 τόν δέσανε μέ σύρμα ἀγκαθωτό καί τόν πήρανε. Δέν ἄντεξε. Κι ἐμᾶς, μᾶς στείλαν ἐξορία τεσεεράμισι χρόνια. Μακριά δέν μᾶς πήγανε. Πιό πέρα στά βουνά, σέ κάτι σπηλιές. Ὅλα μᾶς τά πήρανε, ὅλα. Εἶχε ὁ πατέρας μου φωτογραφίες μέ τούς ἔλληνες ἀξιωματικούς καί τοῦ τίς βρήκανε. Μόν' τό χαρτί, αὐτό πού εἶχε γράψει τά ὀνόματα τῶν σκοτωμένων, μᾶς τό ἄφησε κρυφά κι εἶπε νά τό προσέχουμε, μή μᾶς τό βροῦνε, μή χαθεῖ. Κι ἐμεῖς τό ράψαμε στό ζωνάρι τῆς γιαγιάς μου ἀπό μέσα μεριά. Ἔτσι τό φυλάξαμε.

Νά, ἐδῶ πιό πέρα τούς ἔβαλε ὁ πατέρας μου· ἔλα νά σοῦ δείξω. Ἐδῶ, πού εἶναι οἱ πέτρες κι ἐκεῖ, πιό πέρα, πού εἶναι οἱ ἄλλες πέτρες. Ἐγώ τίς ἔμασα καί τίς ἔβαλα, νά μή χαθεῖ ὁ τόπος. Δέν μο' ρχεταῖ καλά, μωρ' κοπέλα, νά ἔχουν πέτρες

πάνω στά κεφάλια τους, αλλά πώς νά ἔκανα; Φοβᾶμαι μὴν πεθάνω καί χαθεῖ ὁ τόπος τους. Αὐτούς λυπᾶμαι, τούς στρατιῶτες. Παρακαλάω ἕνα μνημα νά τούς κάνουνε. Δέν θέλω τίποτε ἄλλο. Δικό μου εἶναι τό μέρος καί τό δίνω, νά κάνουνε ἕνα μνημεῖο. Ἐνα κάτι, νά μὴν ἔχουν τίς πέτρες στοῦ κεφάλι. Ἐγώ θά τούς ἀνάβω τό καντήλι, καί τό λάδι δικό μου, ἐγώ θά τά προσέχω, ὅπως ἔκανα ὅλα τά χρόνια. Ὅλα τά χρόνια ἐγώ τούς φρόντιζα κι ἀναβα τό κερὶ τους.

Νά! Ἐκεῖ εἶναι τὰ ὀνόματα:

Ἄλογογιάννης Παναγιώτης, ἀπ' τό Καμάρι Κορινθίας

Προβατᾶς Ἀνδρέας, ἀπ' τούς Ἀγράφους Κέρκυρας

Λαγός Ματθαῖος, ἀπ' τόν Πόρο Τροιζηνίας

Σέλας Δημήτριος, ἀπ' τό Κοντόσταυλο Κορινθίας

Κτημαδάκης Νικόλαος, ἀπ' τό Ἡράκλειο Κρήτης

Κέρκης (Μοραΐτης) ἄλλο γι' αὐτόν δέν ξέραμε.

Στό καλό νά πᾶς, κόρη μου. Καί μή μᾶς ξεχνᾶς. Νά ξανάρθεις. Μή μᾶς ξεχνᾶτε!

“Μαρτινιανή”

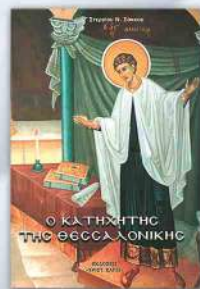
(Διήγηση γερόντισσας ἀπό τή Χιμάρρα)

ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Μπροστά: Ἰ.Ν. Ἀγίας Σκέπης,
Παπάγου, Ἀθήνα

Πίσω: Μνημεῖο στοῦ Καλπάκι

διαβάστε

ἀκοῦστε

Ἐπικαιρες ὁμιλίες σέ cd

- ✓ Σκλαβωμένοι ἐλεύθεροι & ἐλεύθεροι σκλάβοι
- ✓ Λουκᾶς ἰατρός ὁ ἀγαπητός
- ✓ Ἅγιος Δημήτριος

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

«Έδω μέσα... τήν ἔχω!»

Ἦμασταν μαζεμένοι σέ μιά ὁμορφὴ γωνιά τῆς τάξης. Παίζαμε μέ χαρά καί προσοχή τό παιχνίδι ἀναγνώρισης μουσικῶν τραγουδιῶν, ὅταν κάποια στιγμή ἕνα τραγούδι ἔγινε ἀφορμή νά σταματήσουμε γιά λίγο. Χρειάστηκε νά ἐξηγήσω κάποιες ἄγνωστες λεξοῦλες στούς τετράχρονους μαθητές μου, πού εἶχαν «καρφώσει» τό βλέμμα τους πάνω μου, θαρρεῖς καί ἄκουγαν μέ τά ὀρθάνοιχτα καθάρια μάτια τους!

- Παιδιά, αὐτοί ἦ-
ταν οἱ ἥρωες, πού
ἄφησαν τά σπίτια
τους καί ἀνέβη-
καν στά βουνά,
γιά νά ἐλευθε-
ρώσουν τήν πα-
τρίδα μας ἀπό
τούς ἐχθρούς
της...

- Κυρία, τί καλά
νά ἤμουν κι ἐγώ ἕνας ἦ-
ρωας, ἀκούστηκε μέ ἕναν τό-
νο παραπόνου ἢ φωνούλα τοῦ μι-
κροῦ Κωστή, πού ἔσκυψε σκεφτικός
τό κεφαλάκι του.

- Κωστή, μπορεῖς καί ἐσύ νά γίνεις ἦ-
ρωας, ἄν ἀγαπᾷς κι ἐσύ πολύ τήν Ἑλλάδα
μας! Οἱ ἥρωες τήν ἀγαποῦσαν τήν πατρί-
δα μας, τήν εἶχαν μέσα στήν καρδιά τους.
Γι' αὐτό γίναν ἥρωες καί δώσανε τή ζωή
τους γι' αὐτήν.

Τότε μέσα στή σιγή τῶν ἄλλων παι-
διῶν ὁ Κωστής σηκώθηκε ὀρθιος καί ἀ-
νοιξε τά δύο του χέρια...

- Κυρία, νά! Ἦδω μέσα τήν ἔχω! εἶπε μέ
σιγουριά καί λαχτάρα, βάζοντας τά χεράκια
του στό στήθος, πάνω στήν καρδιά του!

- Κυρία, κι ἐγώ θά γίνω Μακεδονομά-
χος! δήλωσε σοβαρά καί ὁ Γιώργος, σάν ὄ-
ριμος νέος πού κατέθετε τήν ἀπόφαση τῆς
ζωῆς του.

Τό παιχνίδι συνεχίστηκε μέ ἐνθουσι-
ασμό. Σέ λίγο ἀκούστηκαν ἀπό τό cd οἱ
πρῶτες νότες τοῦ Ἑθνικοῦ μας Ὕμνου.
Ἦλα τά παιδιά πετάχτηκαν ὀρθια καί σέ
στάση προσοχῆς· μέ καμάρι ἄρχισαν νά
τραγουδοῦν. Ἦ τάξη γέμισε μέ τόν παλμό

τῶν παιδικῶν φω-
νῶν... Ρίγησα,
καθώς στεκό-
μουν προσο-
χή ἀπέναν-
τί τους. Ἦ-
νωσα ἱερή
ἐκείνη τή
στιγμή, πού
τόσο ἀπλά καί
ἀθόρυβα ἔμπαι-
νε μέσα στίς παι-
δικές ψυχές μιά σφρα-
γίδα, μέ μιά λέξη: ΕΛΛΑΔΑ!

Ἦ τόπος αὐτός, σκέφτηκα, δέν
θά πάψει νά γεννᾷ ἥρωες, ἄν λιθαράκι
-λιθαράκι ὅλοι μας χτίσουμε στίς καθαρές
παιδικές ψυχές τά ἰδανικά τῆς φυλῆς μας!

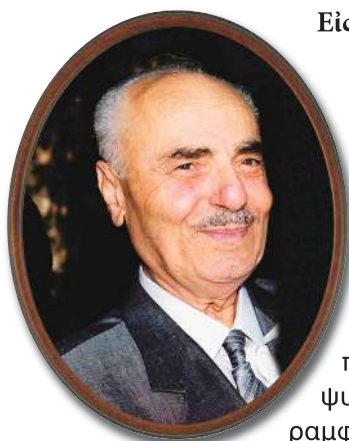
«Χριστέ μου, σ' αὐτούς τούς δύσκο-
λους καιρούς πού γύρω μας ὅλοι καί ὅλα
βάλθηκαν νά ξεριζώσουν ὅ,τι ἅγιο καί ἡ-
ρωικό, βοήθησέ μας νά στεκόμαστε μέ ἀ-
γάπη καί ἱεροπρέπεια μπροστά στίς ψυχές
πού μᾶς ἐμπιστεύτηκες!

Ἦνάστησε μέσα ἀπό αὐτές τούς ἀγίους
καί τούς ἥρωες τοῦ αὔριο»!

A.B.

Βρεφονηπιόκομος

Σάββας Καραμφυλλίδης

Πέρασαν ἤδη ἕξι μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἀναχώρησε γιὰ τὸν οὐρανὸ μία ἐκλεκτὴ, φιλόθεη, φιλόανθρωπη καὶ ἱεραποστολικὴ ψυχὴ, ὁ Σάββας Καραμφυλλίδης. Ξεψύχησε τὸ πρῶτὸ τῆς 13ης Ἀπριλίου 2014, Κυριακὴ τῶν Βαΐων, περίπου 8.00 τὸ πρῶτὸ, λές καὶ ἔσπευδε νὰ προλάβει τὴν κυριακάτικη Λειτουργία στοὺς οὐρανούς καὶ νὰ συνακολουθήσει τὸν νυμφίο Χριστὸ στὰ σεπτὰ Πάθη καὶ τὴν Ἀνάσταση.

Πρόσφυγες ἀπὸ τὴ Σαμψούντα, ἐγκατεστημένοι στὴ Θεσσαλονίκη, ἦταν οἱ γονεῖς ἀπὸ τοὺς ὁποίους γεννήθηκε τὸ 1924, τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς του. Σπούδασε στὴν Ἐμπορικὴ Σχολή. Στρατεύθηκε τὰ δύσκολα χρόνια τοῦ ἀνταρτοπολέμου καὶ ὑπηρετήσε τὴν πατρίδα γιὰ ἕξι ὀλόκληρα χρόνια. Ὀρφανεμένος ἀπὸ μικρὴ ἡλικία καὶ αὐτοδημιούργητος, δραστηριοποιήθηκε στὴν ἀρχὴ ὡς τυρέμπορος καὶ κατόπιν ἀσχολήθηκε μὲ οἰκοδομικὲς ἐπιχειρήσεις. Ἀπέκτησε πέντε παιδιά μὲ τὴν εὐσεβῆ σύζυγό του Ἄννα καὶ εὐτύχησε νὰ δεῖ ἑπτὰ ἐγγόνια καὶ τρία δισέγγονα.

Ἐμπνευση καὶ κινητήρια δύναμη στὴν προσωπικὴ, στὴν οἰκογενειακὴ, ἐπαγγελματικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ του ἦταν ἡ πίστη καὶ ἡ ἀγάπη του στὸν Θεό. Καταφυγὴ του ὁ τακτικὸς ἐκκλησιασμὸς καὶ ἡ μελέτη τοῦ θείου λόγου, τὸν ὁποῖο μὲ φλόγα καρδιάς μετέφερε καὶ σὲ ἄλλες ψυχές ὡς κυκλάρχης σὲ κύκλους μελέτης τῆς ἁγίας Γραφῆς στό Κιλκίς, στὴ Χαλκιδικὴ καὶ σὲ χωριὰ τῆς εὐρύτερης Θεσσαλονίκης. Στὴ διακονία αὐτὴ συνεργάσθηκε μὲ

τοὺς μακαριστοὺς Παναγιώτη Παναγιωτίδη, Σπυρίδωνα Ἀθανασίου, Λουκᾶ Κοκολιό.

Ἐπῆρξε ἰδρυτικὸ μέλος τοῦ οἰκοτροφείου γερόντων «Βασιλειάδα», τῆς «Μέριμνας τῶν Φτωχῶν», τῆς «Ἀγάπης Χριστοῦ» καὶ τῆς «Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Γονέων». Ὡς συνεργάτης τοῦ ἀειμνήστου ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης π. Λεωνίδα ἐνίσχυσε τὸ ἔργο τῶν Ἐκπαιδευτηρίων «Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ» καὶ τῆς «Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς». Ἦταν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἔξυπνους ἐμπόρους, πού ξέρουν νὰ συνεταιρίζονται μὲ τὸν Θεό. Γι' αὐτὸ ἡ εὐγενικὴ ψυχὴ του ἀγκάλιασε μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπη κάθε χριστιανικὴ προσπάθεια. Ποτέ δὲν ἀρνιόταν νὰ ἐνισχύσει οἰκονομικὰ ὅποιον χτυποῦσε τὴν πόρτα του.

Ἄλλὰ ἐκτός ἀπὸ τίς καλοσύνες πού πολλοὶ ἔχουν νὰ θυμούνται ἀπὸ τὸν δοῦλο τοῦ Θεοῦ Σάββα, στὰ κατάστιχα τοῦ οὐρανοῦ ἔχουν γραφεῖ περιστατικά ψυχῶν οἱ ὁποῖες ὀδηγήθηκαν στὴ σωτηρία μὲ τὴ δικὴ του βοήθεια. Ἦταν τόση ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ λαχτᾶρα του γιὰ τὴ σωτηρία ψυχῶν, ὥστε καὶ ὅταν οἱ σωματικὲς του δυνάμεις δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν πλέον νὰ ἐργάζεται ὡς κυκλάρχης, ἔκανε τὸ ἔξῃς: Ἐπαιρνε χριστιανικὰ περιοδικὰ καὶ ἔντυπα καὶ τὰ μοίραζε σὲ καταστήματα, στὸν δρόμο, σὲ στάσεις ἀστικῶν, σὲ γραμματοκιβώτια, ὥστε κάποια ψυχὴ νὰ διαβάσει καὶ νὰ ὠφεληθεῖ. Ἡ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ θυμᾶται μὲ συγκίνηση περιπτώσεις ἀνθρώπων πού ἄλλαξαν ζωὴ καὶ ἀναζήτησαν πνευματικὴ καλλιέργεια παρακινούμενοι ἀπὸ κάποιο περιοδικὸ πού ἔφθασε στὰ χέρια τους χάρις στὸν δοῦλο τοῦ Θεοῦ Σάββα. Ἄς τοῦ τό καταλογίσει ὁ Θεός κι ἄς ἀναπαύει τὴν ἁγία ψυχὴ του!

Όνειρο ζωής

Από τό μικρό του τό νησί δέν βγῆκε ἄλλη φορά ὁ Διαμαντής. Μᾶλλον ὄχι, τόν Μάιο πῆγε καί στό διπλανό, πού ἦταν πιό μεγάλο, γιά νά δώσει πανελλαδικές ἐξετάσεις. Αὐτή ἦταν ἡ μόνη φορά πού ἄφησε γιά λίγο τό νησί καί τό σπίτι του.

Δεμένος μέ τή θάλασσα, μέ τά βράχια καί τίς ἀτέλειωτες ἀμμουδιές, δεμένος μέ τά ἀμέτρητα ξωκκλήσια τοῦ νησιοῦ του ὁ Διαμαντής δέν ἔκανε ποτέ ὄνειρα γιά ταξίδια μακρινά. Εἶχε ὅμως ἓνα ὄνειρο ἀπό μικρό παιδί, ἀπό τότε πού ἦταν στήν Τρίτη τάξη τοῦ Δημοτικοῦ καί ἦρθε στό μικρό νησί τους στό πολύ μικρό σχολεῖο τους ἕνας δάσκαλος, ὁ κύριος Δημήτρης. Τόν θυμᾶται ὁ Διαμαντής νέο, σχεδόν ἔφηβο, γελαστό καί καλόκαρδο.

Τόν θυμᾶται τήν πρώτη μέρα πού ἔφτασε στό σχολεῖο τους. Καί δέν ἔφτασε ὁ κ. Δημήτρης τήν 1η τοῦ Σεπτέμβρη οὔτε στίς 11 μέ τόν Ἁγιασμό. Ἐκείνη τή χρονιά τό σχολεῖο τους ἄνοιξε στίς 26 Ὀκτωβρίου γιατί δέν εἶχανε δάσκαλο. Πῶς τή θυμᾶται ἐκείνη τή μέρα! Εἰκοσιδύο παιδιά ὅλα κι ὅλα ἀπ' ὅλες τίς τάξεις μαζεύτηκαν στό προαύλιο καί τόν ὑποδέχθηκαν. Στά χέρια του εἶχε ἓνα μεγάλο κουτί μέ ἀληθινά γλυκά ἀπό ζαχαροπλαστεῖο. Τέτοια σπάνια βλέπανε καί ἀκόμη πιό σπάνια τρώγανε.

Ἦρθε, λοιπόν, μέ τά γλυκά του ὁ γλυκύτατος κύριος Δημήτρης. Τούς κέρδισε ὅλους πρῶτα μέ τό γλυκό κι ὕστερα μέ τήν ἀγάπη του, μιά γιά πάντα!

Θυμᾶται ὁ Διαμαντής... θυμᾶται πῶς ὕστερα ἔβγαλε ἀπό τή μεγάλη μαύρη τσάντα του μιά εἰκόνα.

- Ποιός ξέρεי νά μοῦ πεῖ ποιός Ἅγιος εἶναι αὐτός; τούς ρώτησε χαμογελαστός.

Ἡ εἰκόνα δέν ἔλεγε σέ κανένα τους τίποτε. Ὁ Ἅγιος ἦταν στό κέντρο τῆς εἰκόνας καί δεξιά καί ἀριστερά του δύο μικρά παιδιά.

- Ποιός γιορτάζει σήμερα; ξαναρώτησε γιά νά τούς βοηθήσει.

- Ἐσύ, κύριε! πετάχτηκε ὁ Γιάννης τῆς Πέμπτης καί τούς πρόλαβε ὅλους.

Γέλασε καλόκαρδα ὁ δάσκαλος.

- Ἐγώ γιορτάζω γιατί γιορτάζει...

- Ὁ ἅγιος Δημήτρης, τόν ἔκοψε αὐτή τή φορά ὁ Διαμαντής.

- Μπράβο! εἶπε ἱκανοποιημένος τώρα ὁ δάσκαλος. Λοιπόν, αὐτός ὁ Ἅγιος εἶναι ὁ ἅγιος Δημήτριος.

Τά ἔχασαν τά παιδιά. Τόν ἅγιο Δημήτρη τόν γνώριζαν καλά. Ἦξεραν νά τόν ξεχωρίζουν καί ἀπ' τόν ἅι-Γιώργη, γιατί στήν εἰκόνα τοῦ ἅι-Γιώργη ἦταν ὁ δράκος.

- Κύριε, τόλμησε καί εἶπε τότε ὁ Διαμαντής, ὁ ἅι-Δημήτρης εἶναι καβαλάρης.

Ἄστραψαν θαρρεῖς τά μάτια τοῦ δασκάλου, φωτίστηκε ὅλο τό πρόσωπό του. Κρέμασε σ' ἓνα ἄδειο καρφί στόν τοῖχο τήν εἰκόνα καί μᾶς κοίταξε ἕναν-ἕναν στά μάτια.

- Naί, εἶναι καβαλάρης, εἶπε ἀργά-ἀργά, μά πρῶτα καί πάνω ἀπ' ὅλα ἦταν κατηχητής.

- Κύριε, τί εἶναι κατηχητής; ρώτησε ἡ

Μαρία τῆς Ἑκτης τάξης.

- Δίδασκε στά παιδιά τόν Χριστό, τούς μιλοῦσε γιά τήν πίστη μας καί τούς ἐτοίμαζε γιά νά βαπτιστοῦν, ἀπάντησε ἐκεῖνος καί τούς ξεδίπλωσε ζωντανά καί παραστατικά ὅλη τή ζωή τοῦ Ἁγίου μπροστά στά μάτια τους.

Ἄκουγε ὁ Διαμαντής, ἄκουγε καί δέν χόρταινε. Καί ὅταν πιά τούς μίλησε γιά τόν Νέστορα καί τόν Λυαῖο καί ὅταν τούς ἔμαθε νά φωνάζουν ὅλοι μαζί «Θεέ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι», ἡ μικρή καρδούλα τοῦ Διαμαντῆ κόντευε νά σπάσει.

- Ὅταν μεγαλώσετε καί ἔρθετε στή Θεσσαλονίκη γιά νά σπουδάσετε, θά σᾶς πάω νά προσκυνήσετε στόν ναό του. Ἐκεῖ κάτω ἀπό τό ἱερό τοῦ ναοῦ εἶναι ὁ τόπος τοῦ μαρτυρίου του.

Ἔτσι ἄρχισε τό ὄνειρο τοῦ Διαμαντῆ. Τίποτε ἄλλο δέν πόθησε τόσο στή ζωή του ὅσο τό νά βρεθεῖ στή Θεσσαλονίκη, νά πάει νά συναντήσει τόν ἅγιο Κατηχητή, μά καί τόν δικό του δάσκαλο καί κατηχητή, τόν κύριο Δημήτρη.

Καθισμένος σ' ἓνα πεζούλι τῆς αὐλῆς τοῦ Ἀι-Δημήτρη ὁ Διαμαντής θυμᾶται. Δέκα χρόνια πέρασαν ἀπό τότε πού πρωτογνώρισε τόν κ. Δημήτρη καί ἔμαθε τή ζωή τοῦ ἀγαπημένου του Ἁγίου, καί ὀκτώ ἀπό τότε πού ἔφυγε ἀπό τό νησί τους ὁ θαυμάσιος αὐτός δάσκαλος...

Τόν Ἅγιο τόν βρῆκε, αὐτό δέν ἦταν δύσκολο. Προσκύνησε μέ δάκρυα τήν κάρτα τοῦ Ἁγίου καί τώρα τοῦ μένει νά βρεῖ τόν κατηχητή του.

- Θέλεις νά σέ βοηθήσω σέ κάτι;

Σήκωσε τά μάτια ὁ Διαμαντής καί εἶδε ἓναν νεαρό, πάνω-κάτω στήν ἡλικία του νά τόν κοιτᾶ μέ συμπάθεια καί ἐνδιαφέρον.

Πιάσαν κουβέντα, γνωρίστηκαν. Ὁ Γιάννης ἦταν Θεσσαλονικιός καί ἀπό μικρό παιδί κατηχητόπουλο. Εἶδε στά μάτια του τήν ἴδια φλόγα πού φώτιζε τά μάτια τοῦ κυρίου

Δημήτρη. Τοῦ μίλησε καί γι' αὐτόν.

- Θά μέ βοηθήσεις νά τόν βρῶ; τόν ρώτησε ντροπαλά. Τόν λένε Δημήτρη Μητριάδη καί..., σταμάτησε ὁ Διαμαντής γιατί εἶδε τά μάτια τοῦ καινούργιου του φίλου νά γεμίζουν δάκρυα.

- Ὁ κατηχητής σου, Διαμαντή, ἦταν καί κατηχητής μου, εἶπε καί σώπασε γιά λίγο.

Ἡ καρδιά τοῦ Διαμαντῆ πήγαινε νά σπάσει. Βρέθηκε, λοιπόν, τόσο κοντά στόν δάσκαλό του; Ὅμως τά δάκρυα τοῦ Γιάννη τόν γέμισαν ἀγωνία...

- Ὁ κύριος Δημήτρης, Διαμαντή, «ἔφυγε» πρὶν ἔξι μῆνες ἀπό ὀξεία λευχαιμία. Δέν θά τόν βρεῖς σ' αὐτή τή ζωή.

Ἐκλαψε βουβά ὁ Διαμαντής καί ὅταν ξεφούσκωσε πιά τό στήθος του κοίταξε θλιμμένος τόν Γιάννη.

- Ἦταν ὄνειρο ζωῆς νά τόν βρῶ, εἶπε μέ πόνο.

- Ἄς κάνουμε ὄνειρο ζωῆς νά τοῦ μοιάσουμε, Διαμαντή! Νά κάνουμε ὅ,τι ἐκεῖνος ἔκανε.

- Νά γίνω κατηχητής; ρώτησε μέ δέος ὁ Διαμαντής.

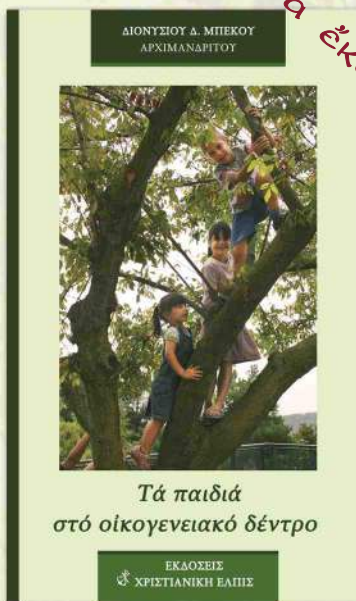
- Γιατί ὄχι; Θά γίνεις δάσκαλος· καί ὁ δάσκαλος εἶναι ἀληθινός δάσκαλος ὅταν εἶναι καί κατηχητής. Ἔτσι μᾶς ἔλεγε πάντα ὁ κύριος Δημήτρης.

Σηκώθηκε ὁ Διαμαντής καί μπῆκε στόν ναό καί ὁ Γιάννης τόν ἀκολούθησε. Προχώρησαν καί στάθηκαν μπροστά στή μεγάλη τοιχογραφία τοῦ ἁγίου Κατηχητῆ. Στάθηκαν ὁ ἓνας δεξιά καί ὁ ἄλλος ἀριστερά.

- Ἄς κάνουμε ὄνειρο ζωῆς νά τούς συναντήσουμε καί τούς δυό! Καί τόν Ἅγιο καί τόν κύριο Δημήτρη!

Βγήκαν ἀπό τόν ναό δακρυσμένοι καί οἱ δυό. Ἐνιωθαν πώς ἐκεῖ κάτω ἀπό τό βλέμμα τοῦ Ἁγίου δέθηκαν μέ μιά φιλία ἅγια, πού θά κρατοῦσε μέχρι νά ἐκπληρώσουν τό ὄνειρό τους.

E.B.

«Τό βιβλίο αυτό, πού εἶναι μοναδικό στό εἶδος του στήν ἑλληνική βιβλιογραφία, καλύπτει ἕνα σημαντικό κενό καί θά γίνει πολύτιμος βοηθός σέ ὅσους ἀσχολοῦνται μέ παιδιά, εἴτε αὐτοί εἶναι γονεῖς εἴτε εἶναι δάσκαλοι εἴτε εἶναι παιδαγωγοί μέ τή γενικότερη σημασία τοῦ ὅρου. Θά μάθουν ὅτι τό παιδί χρειάζεται ἐξατομικευμένη μεταχείριση γιά ὅλους τούς λόγους πού μέχρι τώρα ἤξεραν, ἀλλά καί ἐπιπλέον γιά τή σειρά γέννησής του».

Κ. Ἰ. Τσιμπούκης

Ζητήστε το
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
 Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
 τηλ. 2310 274518

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
 Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
 ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΘ' - Ἀρ. φύλλου 826
 Ὀκτώβριος 2014

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση
 Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
 Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
 Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
 Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
 Πέλοπος 9
 546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί,
 καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
 «Χριστιανική Ἐλπίς», Φίλυρο Θεσ/νίκης
 Τηλ. & fax : 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
 Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
 Ἐσωτερικοῦ: 10 εὐρώ
 Κύπρου: 25 εὐρώ
 Ἐξωτερικοῦ: 35 εὐρώ
 (ΗΠΑ 45 δολ.
 Καναδᾶ 50 δολ.
 Αὐστραλίας 55 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
 Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
 Πέλοπος 7,
 546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
 Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
 IBAN: GR
 94 0171 0740 0060 7401 0115 324

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΤΑΧΥ
ΚΑΤ. Ομάδα
Επιχειρήσεων, 11
Αθήνας, Τ.Κ. 10071

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ